

ZEF MIRDITA

Hrvatski institut za povijest
 Opatička 10
 HR – 10.000 ZAGREB

O PROBLEMU ETNIČKOG PODRIJETLA DARDANACA

UDK 931:930.271 (36:497.115)
 Izvorni znanstveni rad

Proučavajući razne teorije koje se odnose na problem etnogeneze Dardanaca te na osnovi analize lingvističkog i arheološkog materijela i fragmenata djela antičkih pisaca, autor dolazi do zaključka, da su Dardanci razultat etnogenetskog procesa integracije i dezintegracije u kojima se mogu prepoznati čimbenici supstrata mediteranskog karaktera i adstrata kao odraz kontaktnih zona i superstrata kao odraz novih kulturnih pojava.

Ključne riječi: Iliri, Illyrii proprie dicti, etnogeneza, Dardanci, Dako-Mezi, Tračani, Balkan, indoeuropeizacija, mizijski, trački, kontaktna zona, egejska seoba, Donja Brnjica
Key words: the Illyrians, Illyrii proprie dicti, ethnogenesis, the Dardanians, the Daco-Maeseii, the Thracians, Balkans, indoeuropeisation, Mysian, Thracian, contact zone, Aegean migration, Donja Brnjica

S problemom indoeuropeizacije usko je povezano i pitanje etničkog podrijetla Dardanaca. Literarna tradicija klasičnih autora nema neko određenije mišljenje. Karakterističan primjer ove literarne tradicije je Apijan Aleksandrijski, koji je svoje djelo napisao oko 160. god. poslje kr. Genezu ilirskih plemena on isprepliće mitološkim objašnjenjem: *Ilirijevi sinovi bijahu Enhelej, i Autarij, i Dardan, i Med, i Taulant, i Pereb; pa kćeri Parta, Daorsa, Dasara i druge. Od tih su potekli Taulančani, Perebi, Enhelejci, Autarijci, Dardanci, Medi i Parteni, i Dasareti, i Darsi. Misli se da se Autariju samome rodio sin Panonije ili Pajona, a Pajonu Skordisk i Tribal. Od njih su isto tako narodi dobili svoja imena.*¹ Zacijelo ovakve i slične mitološke interpretacije u djelima antičkih autora mogu se naći, ne samo za barbare, nego i za same Helene.

1 App. III. IV.22: Ἰλλυριῶν δὲ παῖδας Ἐγγέλεα καὶ Αὐταριάα καὶ Δάρδανον καὶ Μαῖδον καὶ Ταύλαντα καὶ Περραιβὸν γενέσθαι, καὶ θυγατέρας Παρθῶ καὶ Δασορθῶ καὶ Δασσαρῶ καὶ ἐτέρας, ὅθεν εἰσὶ Ταυλάντιοί τε καὶ Περραιβοὶ καὶ Ἐγγέλεες καὶ Αὐταριάεις καὶ Δάρδανοι <καὶ Μαῖδοι> καὶ Παρθηνοὶ καὶ Δασσαρήτιοι καὶ Δάρσοι. Αὐταριάει δὲ αὐτῶ Παννόνιον ἠγοῦνται παῖδα ἢ Παίονα γενέσθαι, καὶ Σκορδίσκον Παίονι καὶ Τριβαλλόν, ὧν ὁμοίως τὰ ἔθνη παρῶνυμα εἶναι (PAPAZOGLU, F. 1969: 426, A 24). »Imena Παίονες i Παννόνιοι – kaže F. Papa-

zoglu – upotrebljavaju se u doba carstva podjednako za obeležavanje Panonaca, jer se Peoncima u to doba već potpuno izgubio trag. Stoga je Apijan mogao da kaže (III. 4) da su Grci zvali Panonce Παίονες, a da je Παννόνιοι latinski naziv. U genealogiji, međutim, lako je moguće da je reč o Peoncima, a ne o Panoncima, jer se Peon javlja kao otac Skordiska i Tribala, a Panonci su vrlo dockan ušli u horizont grčkih geografa. Apijan sam kaže da su tek Rimljani ubrojili Panonce među Ilire (III. 40: συναριθμούμενοι δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων τῇ Ἰλλυρίδι) (PAPAZOGLU, F. 1969.: 163, bilj. 248).

Ovdje se postavlja pitanje: pojavljuju li se Dardanci kao balkanski ili maloazijski etnokulturni element? Poznato je, naime, da se na području Troade južno od Hellesponta, pružalo područje pod imenom Dardania², nazvano po imenu grada koji je ležao nedaleko Illiona i Abidos.³

Svijest o tzv. istočnom podrijetlu pojavila se kod mnogih antičkih naroda, među kojima su, u prvom redu, Rimljani i Makedonci i to na osnovi homonimije, tj. identičnosti toponima (Str. XIII.1.20–21, C 590) i oronima. U tom smislu se i Dardanci tretiraju kao izdanak Trojanaca. Tako treba shvatiti kazivanje kasnoantičkog pisca Solina koji ističe da su Dardanci trojanskog roda, a kasnije su se barbarizirali.⁴ Od antičkih autora jedino Diodor balkanske Dardance veže s maloazijskim kada kaže da je *Dardanos* zavladao mnogim plemenima u Aziji i *naselio i Dardance koji su s one strane Trakije*.⁵

Već je napomenuto kako su se antički narodi jgmili za trojansko podrijetlo, jer : *Grcima-Epirotima, Makedoncima i Rimljanima nije bilo stalo da kao zemljaka ili pretka slavljenog heroja dovedu u vezu s onim surovim barbarskim narodom* (THRAEMER, RE, 4/1901: 2177). Upravo i zbog toga nastali su mitovi koji govore o seljenju Dardana s Krete, Argolide i Troje (THRAEMER, RE, 4/1901: 2163–2180).

Migracije i imigracije išle su sa sjevera prema jugu i obratno. Sam položaj Balkanskog poluotoka omogućava, pa čak i ubrzava takva kretanja, bez obzira na njihove uzroke.

O postojanju takvih migracijskih pokreta s Balkanskog poluotoka na maloazijsko kopno govori i Strabon: *I Frigi u stvari Briogi, nekakvo tračko pleme, kao i Migdoni i Bebriki, i Maidobithini, i Bithini, i Thini, pa, rekao bih, i Mariandini. Ovi su svi napustili sasvim Europu, dok su Mezi djelomično ostali*.⁶ Iz ovoga jasno se da zaključiti o postojanju uskih međusobnih veza stanovnika maloazijskog kopna s Balkanskim poluotokom, koje vremenski sežu u pretpovijesno doba. Osim toga, ovakva kretanja potvrđuju sličnost imena trojanskih i ilirskih. Ta činjenica ne upućuje na kretanje iz Azije u Europu, nego obratno.

Putovanja iz Azije u Europu objasnila bi s jedne strane lutanja Eneje i ostalih trojanskih junaka, kao što su Paris, Hektor, Prijam, Anhis i Asarak, koji su bili dardanskog podrijetla (MALTEN 1931: 33 ss.), a s druge su strane lutanja Kadma, sina feničkog kralja Agenora i Telefasa, koji se smatrao osnivačem Tebe u Beotiji i koji je u Heladu donio Dionisov kult što ga je upoznao već u Egiptu (Hdt. II.49).

Već je G. Zippel (1877: 15 ss) upozorio da je ovo tebansko božanstvo, simbol feničke seobe iz Egipta, odnosno iz Fenikije, donijelo pismenost, kulturu i poznavanje obrade metala. Odande je, navodno, prešlo u Lihnidij i u Budvu i kasnije je postao ilirski kralj. Sa svojom ženom Kadmo imao je nekoliko sinova, među kojima i Ilira. To je dokaz, ne osvajačkog pokreta s juga prema sjeveru, nego sa sjevera prema jugu.

2 A. R. I.931; [Apollod.] *Bibl.* III.12; BRUCHNER, *PWRE*, 4/1901: 2157; THREMER, *PWRE*, 4/1901: 2163.

3 Str. XIII.1.11, 28, C 587, 595; D. S. XIII.45; HN V. 124, 128; Steph. Byz. s.v..

4 Solin. II.51 (str. 43.15–18): *»Italicus excursus per Liburnos, quae gens Asiatica est, procedit in Dalmatiae pedem, Dalmatia in limitem Illyricum, in quo sinu Dardani sedes habent, homines ex Troiana prosopia in mores barbaros efferati«* (PAPAZOGLU; F., 1969.: 427, D 2).

5 D. S. V.48: *ὦν τὸν μὲν Δάρδανον μεγαλεπίβολον γενόμενον, καὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ σχεδίας διαπεραιωθέντα, τὸ μὲν πρῶτον κτίσαι Δάρ-*

δανον πόλιν καὶ τὸ βασίλειον τὸ περὶ τὴν ὕστερον κληθεῖσαν Τροίαν συστήσασθαι καὶ τοὺς λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδάνους ὀνομάσαι. ἐπάρξαι δ' αὐτὸν φασὶ καὶ πολλῶν ἔθνων κατὰ τὴν Ἀσίαν, καὶ τοὺς ὑπὲρ Θράκης Δαρδάνους κατοικίσαι (PAPAZOGLU, F., 1969.: 426, D 1).

6 Str. VII.3.2: *καὶ αὐτοὶ δ' οἱ Φρύγες Βρίγες εἰσί, Θράκιόν τι ἔθνος, καθάπερ καὶ Μυγδόνες καὶ Βέβρυκες καὶ Μαιδοβίθωνοι καὶ Βιθωνοὶ καὶ Θυνοὶ, δοκῶ δὲ καὶ τοὺς Μαρριανδυνούς. οὗτοι μὲν οὖν τελέως ἐλελοίπασιν πάντες τὴν Εὐρώπην, οἱ δὲ Μυσοὶ συνέμειναν* (PAPAZOGLU, F. 1969.: 454, M 2).

O kretanjima Dardanaca i ostalih etnokulturnih elemenata sa sjevera prema jugu govori i sličnost toponimije u Italiji i Iliriji, Peloponezu i Maloj Aziji. Tako npr. u Dardaniji Strabon (Str. VII.5.7 – PAPAZOGLU 1969: 439, D 81) spominje dva dardanska plemena, i to Galabre i Thunate (Γαλάβριοι i Θουνάται), a čija se analogija nalazi i u južnoj Italiji: Galabri, po kojima je dobila ime pokrajina Kalabrija i Daunii u Apuliji.

Teško je vjerovati da je slučajna ova sličnost, kada se zna da su područje Kalabrije i Apulije naseljavala ilirska plemena Mesapi i Japigi, koja su se onamo doselila s balkanskog područja.⁷ U ovoj seobi etnokulturnog elementa s Balkanskog poluotoka na Apeninski sudjelovao je i dardanski element. Plinije Stariji spominje pleme Darda koje je uništio Diomed⁸, a koje sigurno podsjeć a na Dardance.

Kada i zašto su nastali ovi pokreti balkanskih etnokulturnih elemenata, među kojima i Dardanci? Thraemer ističe:... *jedan se dio ovih Dardanaca odvojio i prešao Frigijcima u Malu Aziju* (THRAEMER, RE, 4/1901: 2177). Neki, pak, ovu pojavu vežu s tzv. dorskom seobom koja je nastala na prijelazu iz brončanog u željezno doba (DABINOVIĆ 1940: 33 ss; MILOJČIĆ 1949–1950: 13 ss), tj. krajem 13. i početkom 12. st. pr. Kr.

Međutim, u posljednje vrijeme sve se više govori da Iliri nisu odigrali odlučujuću ulogu u ovoj tzv. »egejskoj« seobi. Prihvati li se spomenuto mišljenje, prema kojoj bi ovaj pravac kretanja naroda u toj seobi zaobilazio centralno ilirsko područje, tj. sjevernu Albaniju, Crnu Goru, južnu i srednju Dalmaciju, Hercegovinu, južnu Bosnu, zatim jugozapadnu Srbiju s Metohijom i Sandžakom (ČOVIĆ 1964: 97), to znači da bi se ona kretala istočnijim dijelovima Balkana (BENAC 1967: 329).

Za razliku od navedenog mišljenja Milutin Garašanin drži da je etnokulturno gibanje, poznato kao »egejsko-dorska« seoba, išlo preko zapadnog dijela Dardanije, odnosno preko današnjeg područja Kosova: U velikoj egejskoj seobi, u njenom delu orijentisanom u pravcu juga, vidnu ulogu igrao je zapadni Balkan, preko oblasti današnjeg Kosova. Otuda se i može smatrati da je, bar hipotetično, dobar deo tipičnih keramičkih oblika, kasnije karakterističnih za Peonice, zajedno s određenim metalnim oblicima, preko Kosova prodro u pravcu juga, ostavljajući verovatno, po strani moravski put (GLIŠIĆ 1961: 133–144; GARAŠANIN 1964a:139; I/1973: 309, 312; II/1973: 50; 1983b: 754–85; LUCI 1998: 120–146; 1997: 92–97; BUNGURI 2006: 46–55.).

Iz samog navedenog konteksta vidi se da je iznesena konstatacija hipotetična. Ovu hipotetičnost još više utvrđuje arheološki materijal s prijelaza iz brončanog doba u željezno, i to upravo s ovog centralnog dardanskog područja, s teritorija Kosova. Naime, ovaj arheološki materijal pokazuje određene specifičnosti različite od onoga koji se veže s egejskom seobom. To još više govori u prilog teze da je ovo područje bilo izuzeto od elemenata egejske seobe, a ujedno potvrđuje i mišljenje mnogo starijem vremenskom etnokulturnom formiranju Ilira na ovome području.⁹

7 Genetička veza Mesapa i Japiga s balkanskim Ilirima vidi se na temelju ilirskih imena koja se nalaze na iseskim natpisima i njenim filijalama. Tako npr. ime D r o s s o s koje se nalazi na natpisima Isse i Traguriona javlja se također i na mesapskim natpisima u obliku D r o s s i h i; zatim B l a t i o s (Issa) je ime jednog prvaka Apulije, a na mesapskim natpisima posvjedočeno je ime b l a t θ e s, b l a θ e s. Osobito je karakteristično ime S a l l a s koje se nalazi osim na natpisima Isse i Traguriona i na glasovitom natpisu iz sela Lumbarde na Korčuli, koje je kod Mesapa poznata u obliku S a l a i h i, S a l a h i a i?, S a l l o n a s (up. Sallantum, S a l l e n t i o n o) (up. RENDIĆ-MIOČEVIĆ 1989: 155–180), a F. Papazhoglu jasno ističe: *Jugoistočni*

deo Apeninskog poluostrva bio je naseljen Japigima i Mesapima, koji su Iliri (PAPAZOGLU 1969: 103; KRAHE 1955: 12–37; 1929: 161; PISANI 1964: 66).

8 HN III.104: *ita Apulorum genera tria (...)* Diomedes ibi *delevit gentes Monadorum Dardorumque...*; PAPAZOGLU 1969: 103, 104.

9 O specifičnosti arheološkog materijala s prijelaza iz brončanog u halštatsko doba i o njegovom izdvajanju od egejskog materijala vidi: ĐURIĆ-SLAVKOVIĆ 1964: 537–555; 1970: 281–303; SREJOVIĆ 1959–1960: 83–136; GARAŠANIN, M. II/1973:439ss; 1983:773–785; VASIĆ 1987: 673–689; TASIĆ 1998: 152–225.

Osim toga, već s prijelaza iz kasnog brončanog doba u halštatsko postoji oformljena i izdiferencirana društvena struktura ilirskog karaktera. Kao međaš između ova dva razdoblja najizrazitije se predstavlja, i to na području Kosova, nekropola u Donjoj Brnjici koja, na osnovi pokapanja pokojnika, oblika i uređenja grobova ide u grupu kulture polja sa žarama (Urnenfelderkultur).¹⁰

Na osnovi analize materijala iz nekropola ovoga razdoblja, na području Kosova može se razlikovati više kulturnih faza, a postoji element spaljivanja. A. Benac (1967: 327 ss.) je pokazao da je kremacija pokojnika nespojiva s egejskom seobom. Ukoliko je ima, onda je to sporadičnog karaktera. Nekropoli Donje Brnjice pridružuju se, pored Badovca kod Rudnika (tj. Kišnice nedaleko Prištine), Karagač kod Kosovske Mitrovice (tj. kod sela Žitkovac), kod sela Varoš pokraj Uroševca (alb. Ferrizaj) i Gornja Stražava 9 km sjeverno od Prokuplja (KRSTIĆ 1962: 62–65; GARAŠANIN, M. II/1973: 443–444), zatim kod Paračina i Rutevca blizu Aleksinca (GARAŠANIN, M. 1958: 68 i bilj. 364, 365; I/1973: 293, 298 ss.); te nekropole na području Morave (GARAŠANIN, M. 1962: 57). Iako kod svih ovih nekropola postoji samo kulturni sloj, ali ne i naseobinski materijal, ipak se mogu upoznati njihovi nosioci koji su, bez sumnje, Dardanci (GARAŠANIN, M. II/1973: 495; TASIĆ 1998: 158–190ss.).

Materijal iz ovih nalazišta uvjerljivo ukazuje, ne samo na već formiran etnički ilirski element, nego i na već izdiferenciranu društvenu strukturu, odnosno na formaciju izdiferenciranih dardanskih plemena.

Nekropola u Donjoj Brnjici vremenski se stavlja u završnu fazu kulture polja sa žarama (Urnenfelderkultur)(SREJOVIĆ 1959–1960: 83–135; GARAŠANIN, M. II/1973: 438–449, 484 ss.), tj. na kraj starog i početak srednjeg brončanog doba, prema Reineckeu A2-C (GARAŠANIN, M., 1958: 66 ss.; II/1973: 441–443, 484 ss.), kada se uočava etnička stabilizacija na Balkanu, a prema M. Garašaninu (1958: 82 ss.), kada počinje velika egejska seoba. Ne znači da se to može uzeti kao vrijeme terminus post quem genetskog nastanka Dardanaca. Na takav zaključak navode i ishodišta spomenutih tumula koji se nalaze na području zapadnog Balkana, a prostiru se od Glasinca preko dardanskog i peonskog područja do gornje Makedonije. To pokazuje da su i nosioci »kulture tumula« ilirskog karaktera sa zapadnobalkanskog područja (MIKULČIĆ 1966: 19–23). Dapače, pojava tumula na centralnom ilirskom području datira od ranog brončanog doba, tj. od 2. tisućljeća pr. Kr.¹¹ Međutim, već u 12. – 11. st. pr.Kr. završeno je formiranje etnokulturnog elementa, koji je poznat pod zajedničkim imenom Iliri (ČOVIĆ 1966: 94 ss.; GARAŠANIN, M. I/1973: 161, 266, 285; II/1973: 484; TASIĆ 1998: 162ss, 190–214 s.).

Kao prva sigurna faza s jasnom izdiferenciranom dardanskom kulturom mogu se svakako uzeti nekropole Široko, Dubičak i najmlađi naseobinski sloj Hisar kod Suve Reke.¹² Zatim na području Kosovske ravnice mogu se ubrajati gradine kod Kamenice, Tenešdola, Belačevca, Cernice, Strezovce, Binča, Veletin iznad Janjeva, Domorovce u Donjoj Moravi, Crmjanski vis, a nedaleko Prizrena kod sela Vlašnje i Vrbovca. Belačevačkoj gradini moglo bi se dodati Gadimlje i sporadični materijal nađen kod Samodreže i dr. (ČERŠKOV 1969: 15; TASIĆ 1998: 162–188).

¹⁰ SREJOVIĆ 1959–60: 83–136; GARAŠANIN, M., II/1973: 440 ss; TASIĆ 1998: 214–222; O problemu kronologije nekropole Donje Brnjice vidi opširnije: LUCI 1998a: 165–168, tab. 1–18.; 2001: 361–371

¹¹ ČOVIĆ 1964: 101; GARAŠANIN, M – D. GARAŠANIN 1958: 14–16; *Idem*, 1956:11–18; GARAŠANIN, M. I/1973:103 ss.

¹² ĐURIĆ-SLAVKOVIĆ 1964: 537–549; GARAŠANIN, M. I/1973:153, 154, 195, 481–485; TASIĆ 1998:

166 ss. Osobito je karakteristično na ovome dijelu Kosova pretpovijesni lokalitet Široko koji svojim tipološkim karakteristikama pripada svim vremenskim razdobljima od pretpovijesti preko brončanodobnog, halštatskog, latenskog, pa sve do rimske provincijalne kulture, što svakako ukazuje na dvije činjenice: 1. kontinuirano nastanjivanje ovih područja od pretpovijesti do rimske okupacije i dalje i 2. geografske mogućnosti za obitavanje i privređivanje.

Osim ove specifične gradinske kulture na centralnom ilirskom području, pa i teritoriju Dardanaca, počevši od halštatskog razdoblja, ustvari pripadaju još bubanjsko-humskoj kulturnoj grupi. E. Čerškov tvrdi: *Može se pretpostaviti da su ova utvrđenja, nastala još u ranijoj epohi, nastavila svoj razvoj kroz čitavo bronzano doba da bi u halštatu postala dominantna vrsta ljudskih staništa* (ČERŠKOV 1969: 15; GARAŠANIN, M. I/1973: 164–215).

U keramici postoji jedan sekundarni postotak stilskih i tipoloških pojava koji bi bio identičan s centralnim ilirskim područjem. Ovo određuje relativnu kronologiju. To je, zapravo, klasičan oblik halštata. Najkarakterističniji elementi su plitke posude s unutar povijenim obodom, a ukrašeni su *radlom*. Na ukrašavanje upotrebom *radla* izvan dardanskog teritorija nije se naišlo, pa se uzima kao etnokulturni determinator i to uglavnom samo na užem dijelu Kosova i to počevši od Štipa u Makedoniji, i pruža se prema sjeveru sve do Kosovske Mitrovice, odnosno do mjesta Samodreže, zatim čitavim zapadnim i jugozapadnim područjem Kosova (Prizren, Peć) te prema istoku dolinom Morave, uglavnom oko Vranja. *Radl* izlazi iz upotrebe oko 5. st. pr. Kr. Ovu vrstu keramike, ukrašenu *radlom*, na peonskom tako i na dardanskom području zamijenjuje fina »latenska« keramika, rađena na vitlu, koja vremenski ide u prvu polovicu 5. st. pr. Kr. (MIKULČIĆ 1966: 18).

Ipak, problem podrijetla Dardanaca ostaje još neodređen. Postavlja se pitanje: jesu li Dardanci nosioci kulture tumula koja je po svojem karakteru ilirska ili su pak pridošlice na to područje? Jesu li Dardanci Iliri ili su izdanak paleomediteranskog etničkog elementa, kako ih tretira G. Novak (NOVAK 1969: 82, 88)? Pitanje je usko povezano sa samim problemom značenja imena Ilir.

Bez obzira na vremenski još neodređene podatke antičkih autora kod kojih, čini se, ne samo što su ta srednjobalkanska plemena bila vrlo slabo ili nikako poznata, ipak kod njih pojam »Dardana« , »Ilir« treba shvatiti više u geografskom negoli etnopolitičkom značenju.¹³ Zna se da se pojam »Ilir« odnosio na malo pleme koje se prostiralo od Epidaura (Cavtata) do Lissusa (Lješa, alb. Lezhë), a koje Plinije Stariji¹⁴ i Pomponije Mella¹⁵ poznaju kao »*Illyrii proprie dicti*« (»Iliri u pravom smislu riječi«).¹⁶ To se ime proširilo i na ostala plemena.¹⁷

Zbog pomanjkanja određenih podataka iz antičkog doba, sva se dosadašnja razmatranja o etničkoj pripadnosti Dardanaca uglavnom zasnivaju na podacima lingvističkog, odnosno arheološkog materijala.

Osnovni se problem sastoji u pitanju etničkog supstrata Balkanskog poluotoka u vremenu nastanjenosti Ilira. Već je K. Patsch (1907: 169–173) upozorio, na osnovi sličnosti imena, da su na zapadnom dijelu Balkanskog poluotoka, odnosno na kasnijem području Ilira, prethodno obitavali Tračani, koje su Iliri potisnuli. Kao posljedica ovoga potiskivanja nastali su pokreti prema Istoku, odakle su dalje na Istok bili potisnuti Mizijci i Frižani.¹⁸ S obzirom na etničku pripadnost Dardana-

13 »Utvrdjena je činjenica, da je pojam *Illyris* kod grčkih pisaca izraz čisto geografske naravi, kojim su oni nazivali svoje sjeverozapadne susjede.« (SUIĆ, Mate, 1955: 136.).

14 HN III.144: » (...) *eo namque tractu fuere Labetae, Senedi, Rudini, Sasaei, Grabaei proprie que dicti Illyrii et Taulanti et Pyraei.*«

15 Pomp. Mel. II.56 :«*Partheni et Dassaretae prima eius tenent; sequentia Taulanti, Encheleae, Phaeaces. Deinde sunt, quos proprie Illyricos vocant: tum Pyraei, et Liburni, et Istria...*«

16 O problemu »*Illyrii proprie dicti*« vidi opširnije: KATIČIĆ 1964a.: 87–97; 1966: 241–244; SUIĆ 1975: 179–196; PAJAKOWSKI 1981.

17 »*Wie viele andere Namen grössere Völker, so ist auch der Illyrier aus einer anfänglich nur kleinen Keimzelle hervorgegangen...*« (KRAHE 1955: 3; »*Der Name Illyrier haltete also ursprünglich einem Stammesverband an, der sich von der mitteldalmat. Küste bis Epirus erstrecte, aber er griff, durch geschichtliche Ereignisse veranlasste, immer weiter nach Norden und Osten auf andere verwandte Stämme über, ein Vorgang, der in der Völkergeschichte nicht vereinzelt dasteht und z.B. bei den Slawen Analoga findet.*« (MAYER 1957: 167.)

18 Karl Patsch ipak Dardance smatra za Ilire (vidi: PWRE, 4/1901.: 2155 – 2157).

ca postoje suprotna mišljenja. Mogu se sažeti uglavnom u dvije međusobne dijametralno suprotne postavke i to: 1. Dardanci nisu Iliri i 2. Dardanci su Iliri, odnosno »ilirizirani« (PAPAZOGLU 1988: 145, 173; GARASANIN, M. 1988: 69, 137) su.

Među onima koji izričito niječu ilirsku etničku pripadnost Dardanaca jesu: G. G. Mateescu (1923: 57–288), R. Vulpe (1925: 129–258), D. Detschew (1976), odnosno I.I. Russu koji kaže da su Dardanci Trako-Frigijci (RUSSU 1969), G. Novak (1969: 72–89) i V.I. Georgiev (1966: 175 ss; *Idem*, 1958), koji je začetnik teorije da su Dardanci Dako-Mezijci s elementima Brižana, Migdonaca, Edonaca (PAPAZOGLU 1979: 157–161; 1974: 67–72), a koju teoriju zastupaju mnogi lingvisti, kao Cicerone Poghirc (1971: 171–178) ili pak, da su zasebna etnička zajednica između Ilira i Tračana (BENAC 1987: 769; VASIĆ 1987: 673–689).

G. G. Mateescu približava se donekle mišljenju K. Pača ističući da je Dardanija bila više nastanjena tračkim nego ilirskim elementom: »(...) Lako ćemo utvrditi trački karakter domovine trećeg veterana s natpisa iz Scupia, koji se nalazi na južnom dijelu Dardanije, nastanjeno Dardancima, koji su, čini se, prije Tračani, nego Iliri« (MATEESCU 1923: 57). Iz ovoga je vidljivo da se njegova teza oslanja na podatke imena s natpisa manje- više iz druge i prve polovice 3. st. i to uglavnom s područja Remesiane, Naissusa i Scupia, dakle, istočnog dijela dardanskog teritorija, gdje je i moguće na osnovi onomastičkog materijala naići na trački element. Do sličnog zaključka, služeći se istom metodom, koristeći se istim epigrafskim materijalom iz 2. i 3. st. sa skoro istog spomenutog područja, dolazi R. Vulpe. On ističe da su Dardanci koliko Iliri toliko i Tračani, odnosno da se »etnikon Dardanus može označiti toliko Ilir koliko Tračanin.«¹⁹ Isto mišljenje dijeli i bugarski lingvist D. Dečev. Na osnovi osobnih imena, on misli da je Dardanija u pretpovijesti pripadala Tračanima.²⁰

G. Novak, kao što je već rečeno, Dardancima niječe ilirsku etničku pripadnost. Ujedno niječe identičnost glasilačkih Ilira, nosioca halštatske kulture, s Dardancima. G. Novak, na osnovi podataka antičkih autora kod kojih se posebno spominju Iliri i posebno Dardanci, s druge strane povezujući troadske Dardance s balkanskim Dardancima, zaključuje da Dardanci nisu Iliri nego zaseban narod koji se održao sve do vremena Justinijana (527. – 565.), kada je u »njihovoj domovini, u kojoj je i rođen, osnovao grad Justiniana Prima.«²¹ Kao i K. Pač, tako i G. Novak smatra »da su Tračani i njima usko srodni bili rasprostranjeni preko cijelog sjevernog dijela Balkanskog poluotoka, od Crnog mora do Jadranskoga mora, i preko sjeverozapadne Male Azije, negdje između 2000. i 1000. pr. n.e.« (NOVAK 1951: 38- Uvod), a da su Iliri u doba egejske seobe prodrli na Balkan i potisnuli Tračane na njegovu istočnom dijelu (NOVAK 1969: 78, 79, 88). Stoga i zaključuje, da su Dardanci poseban narod koji je različit od povijesnih Ilira, ali srodan sa stanovnicima Male Azije iz brončanog doba i pripada paleomediteranskim narodima.

19 (...) L' ethnicon Dardanus il quale puo designare tanto un Illiro quanto un Trace.« (VULPE 1925: 162).

20 »Die Überhandnahmen der thrak. PN in den Inschriften aus Dardanien zeigt, dass dieses Land in der vorillyrischen Zeit von Thrakern besiedelt war.« (DETSCHEW 1976: 118)

21 1. »I Dardani non sono Illiri,

2. I Dardani come in genere tutti gli abitanti dei Balcani e dell'Asia Minore appartenevano nell' età di bronzo alla stirpe mediterranea. Dopo lunghi secoli queste genti si svilupparono in nazioni separate e ben distinte.

3. Intorno all'anno 1000 irrompe dal settentrione un popolo, che porta seco la coltura halstatica. Questo popolo

riesce di avanzare pressochè fino ai confini meridionali dell'odierna Bosnia. Questo popolo non sono gli Illiri storici, o più precisamente essi sono nè identici cogli abitanti, che i Greci nel IV secolo pr. di Cristo chiamavano Illiri.

4. Gli abitanti della Dardania come pure gli abitanti della regione fra la Dardania ed il mare, restarono risparmiati da tale invasione, fino ad essi giunse soltanto una leggera ondata della nuova coltura, nel mentre il maggior influsso culturale veniva per essi dalla Grecia.

5. I Dardani sono dunque una nazione per sè ed essi restarono tali anche nei tempi quando Giustiniano fondò nella loro terra, nella quale nacque, la città »Justiniana Prima.« (NOVAK 1969: 88–89)

To mišljenje je, svakako, uopćeno. Zasniva se uglavnom na lingvističkom materijalu²² i na pretpostavkama pretpovjesničara, koji misle da su nosioci neolitičkih kultura na donjem Dunavu bili Tračani, odnosno da su nosioci brončanodobnih kultura bili Indoeuroljani, ali da Tračani, koji su također Indoeuroljani, nisu bili nosioci eneolitičkih kultura. I pored toga, nijedno od ovih rješenja G. Novak ne prihvaća apsolutno, nego samo kao metodu u rješavanju zamršenog problema.²³

Mišljenje V. I. Georgijeva razlikuje se od svih drugih. On Dardance smatra za Dakomezijce s ilirskim superstratom, ali s istaknutim tračkim elementom u istočnoj Dardaniji. Svoje mišljenje zasniva na postojanju toponima sa sufiksima: – d a v a (d e v a) »grad«, »naselje«, – b r i a »grad« i – p a r a »trgovište.« Stoga, prema njegovu mišljenju geografska imena sa spomenutim sufiksima pokazuju područje rasprostranjenosti Dako-Mezijaca na području Balkanskog poluotoka, otprilike na istočnom području kasnije Moesiae Superioris, tj. Dardanije, Daciae Mediterraneae i Daciae Ripensis.²⁴ Ovoj bi grupi, prema njegovu mišljenju, pripadali, između ostalih, i Tribali. Dardanci bi, prema njemu, bili balkanski element, koji su djelomično zajedno s Mezima i Frigijcima prešli iz Dardanije prema Maloj Aziji na sjeverozapadnom području Troade.²⁵

On ovu seobu povezuje s pokretima »egejsko-dorske seobe« otprilike oko prve, odnosno druge polovice 2. tisućljeća, jer se Dardanci pojavljuju u egipatskim dokumentima kao stanovnici Male Azije između 15. – 13. st. pr. Krista. Međutim, dolazak Dardanaca, Mezijaca i Migdonaca nastao je otprilike u 2. tisućljeću spuštajući se s centralnog balkanskog područja prema Trakiji. Time se očituje sačuvanost tračkog jezika kao supstrata (GEORGIEV 1966: 168–169).

Arheolog I. Degmedžić mišljenja je, da su Dardanci srodnici troadskih Dardanaca, koji su se odande nastanili na Balkanskom poluotoku poslije 284. god. pr. Kr. zauzevši područje koje je pripadalo Peoncima. Oni su se ilirizirali za vrijeme premještanja Ilira prema Istoku. Takva nasilna premještanja bila su česta u Dardaniji. »U tom procesu – tvrdi ona – i glavna dardanska rijeka, koja je ranije imala peonsko ime *A x i o i s i* koju je Homer hvalio, primila je ilirsko ime *V a r d a r i o* s« (DEGMEDŽIĆ 1967: 58).

Sva spomenuta mišljenja zasnivaju se uglavnom na jezičnom materijalu, donekle na arheološkom, koji je do poslije Drugog svjetskog rata bio nedostatan i vrlo štur, kao i na podatke antičkih autora.

Međutim, intenzivna jezična istraživanja, osobito u drugoj polovici 20. st. potvrđuju suprotna mišljenja.

Prema R. Katičiću (1962: 92–120; 1963: 255–292), srednjobalkanska plemena pripadala bi jugoistočnom imenskom područja Ilira. Štoviše, prema R. Katičiću, u to područje pripada i Dardanija koja je kasnije potpala pod utjecaj srednjodalmatskog područja, kao što izričito kaže: »Čini se da je Dardanija na današnjem Kosovom polju ranije pripadala ovom (tj. jugoistočnom, Z.M.) imenskom području. Kasnije dolazi pod jaki utjecaj srednjodalmatskog područja.«²⁶ Iz sve-

22 PATSCH 1907: 169–173; TOMASCHEK I/1893 (Repr. 1980.): 25; KRETSCHMER 1896: 171 ss, 185; JOKL 1924: VI, 46; XIII, 155, 283; BARIĆ 1924: 84–94, 1925: 151–161.

23 »Mada nijedna od tih dviju tvrdnja nije nikako dosta jaka, one svakako pokazuju nove puteve, koji će nam ipak konačno riješiti to zamršeno pitanje« (NOVAK 1951: 38, Uvod)

24 GEORGIEV 1966: 167, 175–176; 1958: 89–9; 1971: 164–167; 1982: 24–27. Međutim, za druge trakologe ti

su nastavci tračkog karaktera (TOMASCHEK II,2/1893 (1980): 70–73; DETSCHEW 1976: 118–119, 202, 296)

25 »(...) I Dardani trasmigrarono parzimento insieme con i Misi (e i Frigi) dalla Dardania (nella penisola Balcanica) verso l'Asia Minore nord-occidentale (nel territorio della Troade) (GEORGIEV 1966: 156, 204).

26 »Es scheint nur, dass die Dardaner auf dem heutigen Kosovofelde ursprünglich zu diesem (bzw. südostlichen, Z. M.) Namengebiet gehört haben. Später sind sie unter starken mitteldalmatischen Einfluss gekommen.« (KATIČIĆ 1968: 367).

ga ovoga izvodi se zaključak da su nosioci ovoga jezičnog područja Iliri i da se njihov jezik može zvati ilirski.²⁷ Uz to, nosioci ovog ilirskog jezika su suvremenici kretsko-mikenske civilizacije (GARAŠANIN, M. 1954–1955: 38; 1957: 209; GAVELA 1965: 143–161), iz 2. tisućljeća pr. Kr. kao što je dokazao M. Budimir (1950: 20 ss; 1952: 11–12; 1953: 18; 1965: 5–13).

S arheološkog stajališta M. Garašanin (1957: 209 ss) usuglasio se s ovim jezičnim rezultatima. Osim toga i prostorno se ovaj jezični ilirski element nalazi u mnogo širem geografskom području, kao što je to pokazao B. Hrozny dešifriranjem glinenih tablica u Knososu.²⁸ Ovo Hroznyjevo mišljenje potvrđuje i činjenica o postojanju jedinstva toponimije na balkansko-anadolsko-egejskom području (KRETSCHMER 1953: 168; SCHACHERMAYER 1955: 239–249; 1954: 1494 ss). F. Schachermayer zaključuje da je ovaj egejski supstrat mnogo uočljiviji u ilirskom, negoli u tračkom jeziku.²⁹

Da je ovaj predgrčki supstrat indoeuropskog karaktera pokazuje činjenica da je, oko 2000. god. pr. Kr., razdoblje formiranja i etničkog diferenciranja Ilira, koji su već nastanjeni na Balkanskom poluotoku (BENAC 1962: 1–170; 1964: 168; 1964: 59–94; GARAŠANIN, M. 1964a: 135–176, 260 s–283 ss) i tu doživljavaju svoju povijesnu sudbinu. Uporno su se suprostavljali Rimljanima, koji ih ipak nisu potpuno uspjeli romanizirati. O tako starom rasprostranju Ilira na Balkanskom poluotoku govore imena koja završavaju na »issa« i »issos«, a koja su posvjedočena na čitavom Balkanskom poluotoku: Lissus, Cissus, Gissus, Naissus, Idassa, Assos, Molossos, Orgeossos, Panyassos itd. (KRAHE 1925: 9–11; GEORGIEV 1971:158–159). To svakako govori o vrlo značajnoj ulozi paleobalkanskog etničkog elementa u formiranju etničkog stabla Ilira.

Do ovakvih rezultat dovest će nas i daljnja analiza jezičnog materijala. R. Katičić, naime, ističe: *Bez obzira na to kolika je uzajamna uvjetovanost razvoja jezika u njegovim unutrašnjim odnosima i razvoja društva kojemu taj jezik služi, potrebno je radi potpunosti podataka i mora biti u principu moguće, uspostaviti suodnos između povijesnoga i lingvističkog vremena (...) Metode takvog istraživanja nisu još razrađene s potrebnom egzaktnošću, pa su istraživački postupci ostali vrlo primitivni i time su se otvorila vrata raznim apriornim koncepcijama, kao što su nordizam i mediteranizam, inspiriranim vrlo aktualnim političkim mentalitetima* (KATIČIĆ 1967: 206). U toj konstataciji dan je, donekle, i odgovor na mišljenja onih lingvista, koji Dardancima negiraju ilirsku pripadnost.

I pored neilirskog onomastičkog materijala u jezičnom fondu Dardanije,³⁰ ipak čitavo dardansko područje po svome jezičnom karakteru i onomastičkoj formuli pripada južnoilirskom području. Tročlana onomastička formula, koju je D. Rendić-Miočević u Dalmaciji utvrdio (RENDIĆ-MIOČEVIĆ 1989e: 769–776; 1989f: 777–784; 1989b: 675–690; 1989a: 623–674; 1989c: 691–709; 1989d: 711–728), posvjedočena je i na natpisnim spomenicima Dardanije (ČERŠKOV 1969: 61; MIRDITA 1981:213–298). Uostalom, ova opća povezanost, ne samo s južnoilirskom grupom,

27 »nur das südliche Namengebiet kan also mit voller Berechtigung illyrisch genannt werden und die Träger dieser Namengebung dürfen uns vorerst als Illyrier gelten, nur ihre Sprache kann illyrisch heissen.« (KATIČIĆ 1968: 367; 1962: 92, 102, 106, 108, 109, 111; 1964: 23; PAPA-ZOGLU 1964: 49–75; 1969: 167 ss.

28 » Au point de vue ethnologique, il est interessant d'observer que plusieurs des noms des deux premiers alinéa de l'inscription, rappellent les noms de localités illyriennes (...) Ç' est ainsi que le nom de Baton, Bato, albanais

Batush (...) Stabaya, rappelle le nom de Stoboi...« (HROZNY 1947: 301)

29 »Aus dem wenigen, was wir vom illyrischen wissen geht freilich hervor, dass in diesem Sprachkreis das ägaische Substrat stärker durchgeschlagen hat als etwa in thrakischen...« (SCHACHERMAYER 1955: 250).

30 »Problematičnu, da ne kažemo nikakvu dokaznu moć takvog materijala uočio je davno i sam Jokl, koji se njime u svojim ranijim radovima obilno služio« (BUDIMIR 1950: 19).

nego i sa srednjodalmatinskim jezičnim područjem Dardanije, pokazuje se u sličnosti antroponimije vladarske kuće Dardanaca, kao što su: *L o n g a r u s*, *B a t o*, *M o n u n i u s i E t u t a*.³¹

Čitav onomastički materijal posvjedočen na dardanskom teritoriju može se podijeliti u dva imenska područja: 1. istočno, na kojem postoji značajan trački onomastički element, a zahvaća teritorij između Skopja, Kumanova i Niša i 2. zapadno područje u kojem je obuhvaćen teritorij Kosova i, što je vrlo karakteristično, u njemu se nalazi čista dardanska onomastika (PAPAZOGLU 1964: 49–75; 1969: 167ss; KATIČIĆ 1964: 22).

Međutim, i pored toga što se onomastički materijal dardanskog teritorija može podijeliti na spomenute geografske zone, i usprkos postojanju znatnog imenskog materijala koji nije ilirski, ipak sama ova činjenica ne može osobito utjecati na negiranje ilirske etničke pripadnosti Dardanaca. Prema principima suvremene lingvistike utvrđivanjem pripadnosti nekog imena, nekom određenom imenskom području, ne dokazuje se i pripadnost tog imena spomenutom jezičnom području, odnosno mogućnost pripadanja drugom jezičnom području.³² Osim toga, najizrazitiji predstavnici negiranja ilirske etničke pripadnosti Dardancima, na osnovi ovakvog imenskog materijala, nisu mogli mimoći činjenicu da su izvjesna imena postala blago šireg balkanskog područja, bez obzira na etničku pripadnost nosioca tih imena.³³ Ovakva je situacija i na dardanskom teritoriju.³⁴

Iz svega ovoga slijedi zaključak da je vrlo slaba dokazna moć onomastičkog materijala u utvrđivanju etničkog podrijetla neke osobe, »jer imena se šire daleko više nego etnička pripad-

31 Pol. XXIX.13.5; Liv. XXXI.28.1–2: *et ex Dardanis Bato Longari filius*; Liv. XLIV.30.4: *Monuni, Dardanorum principis, filiam Etutam*; (PAPAZOGLU 1969: 169, 431, 435 = D 28, 50, 51); KATIČIĆ 1964: 21–22.

32 »Dabei kann nicht genug hervorgehoben werden, dass durch die Feststellung der Zugehörigkeit eines Namens zur Namengebung eines bestimmten Gebiets noch nichts über seine sprachliche Zugehörigkeit gesagt ist« (KATIČIĆ 1965: 549).

33 MATEESCU 1923: 79, 144, 203 ss; VULPE 1925: 137, 138, 142, 145, 155, 170, 176, 203, 209. Premda G.G. Mateescu nije imao za cilj definirati, a niti istraživati etničku pripadnost Dardanaca, što se uostalom vidi iz samog naslova njegova rada, a isti je slučaj i s R. Vulpeom, koji je ipak došao do zaključka, kao što je i ukazano, da su Dardanci tračkog podrijetla, a ne ilirskog. On je svoj zaključak proširio nad čitavim teritorijem Dardanaca i to, kao što je već rečeno na osnovi epigrafskog materijala i Niša, Remesiane i Scupia, dakle istočnog dijela Dardanije, gdje se sasvim prirodno može, a i treba očekivati simbioza tračkog s ilirskim elementom. Međutim, u čitavom se njegovom radu jasno očituje apriornost pristupanja problemu s očitom notom da se pod svaku cijenu dokaže tračka etnička pripadnost. To se, uostalom, može vidjeti i u odabiru onomastičkog materijala za dokazivanje svoje teze. Primjera radi, ističemo natpis iz Naissusa kojeg je koristio G. G. Mateescu: *I(ovi) O(ptimo) M(aximo) / pa-/ terno Ae-/ pilofio/ Sanc(tinus?) Oriens, / Cor(nelia) Mide, P. / Ael(tus) Cocaius/ vet(eranus) leg(ionis) / VII Cl(audiae) Sev(eriana) / ex voto pos(uerunt) Maximo et Ae-/ liano co(n)s(ulibus)* (MATEESCU 1923: 93; CIL III 14565; JÖAI, 3/1900, Beibl. 131, nr. 30; MIRDITA 1981:

281, nr. 422 (69). Konačno i sama činjenica da je ovaj dedikant bio vojnik VII. Klaudijeve legije govori da je stranac, odnosno perergrin ili kako s pravom zaključuje F. Papazoglu: »Pre će biti da reči koje dolaze iza *Aepilofio* obeležavaju neko mesto na Istoku gdje se nalazilo svetište ovog božanstva i kroz koje je možda dedikant prošao prilikom nekog pohoda.« (PAPAZOGLU 1964: 66). Apriorn stav kod G. G. Mateescua u nastojanju da pošto-poto dokaže trački karakter Dardanaca vidi se iz činjenice što se služio i takvim onomastičkim materijalom koji je nađen i izvan administrativnog područja Dardanije, pa i iz rudarskih bazena, gdje je strani etnički element u rudarskoj djelatnosti bio prisutan, što svakako umanjuje dokaznu vrijednost njegovih navoda.

34 KATIČIĆ 1964: 23; MÓCSY 1959: 163/1, 165, 180/1, 186/ 51 ss; HOLDER 1896–1904; MAYER 1957; DETSCHEW 1957; KRAHE 1929.; MIRDITA 1981 i dr. Ovakvih i sličnih onomastičkih zajedničkih imena mogu se potvrditi u suvremenoj povijesnoj situaciji koja je plod zajedničkog duhovnog razvoja, a također i migracijskih procesa.

35 KATIČIĆ 1967: 67. (Simpozijum II, Diskusija) Uostalom pri korištenju ovoga treba imati u vidu tri osnovne komponente koje je utvrdio Francesco Ribezzo, a one su: »1. Uvjerljivi historijski okvir, 2. izdvojiti konkordancije koje se mogu pripisati predetničkim supstratom i 3. svojim brojem i kvalitetom one moraju prelažiti slučajne podudarnosti koje se posvuda mogu sresti.« (cit. ap. SUIĆ Simpozijum, II/1967: 85 Diskusija). Osim toga i same podudarnosti iste grupe glasova mogu se sresti u leksiku najraznovrsnijih naroda među kojima ne moraju postojati nikakva etnička povezanost kao što je to Nikola Vulić po-

nost.»³⁵ Ipak, pojava stranog onomastičkog materijala na području Dardanije, i to osobito u onim najistočnijim dijelovima, mora se objasniti susjedstvom tračkog etničkog elementa s jedne strane i formiranjem Aurelijanove Dakije, odnosno preseljavanjem jednog dijela stanovništva iz Dakije, u Dacia Mediterranea, koja je obuhvaćala i dobar dio sjeveroistočnog dardanskog teritorija.

Ovaj se strani element, bez sumnje, može povezati i s Krasovim pohodom 29. god. pr. Kr. na Dačane i Bastarne koji su, bježeći pred njim, prešli u krajeve preko Dunava, kada su osvojili zemlju Tribala, kao i na »*Dardance koji žive u zemlji ovih* (sc. Tribala, Z.M.).³⁶

I specifična imena, čija se analogija nije mogla utvrditi, a niti se mogu posvjedočiti izvan Dardanije, pokazuju da je prisutnost predilirskog etničkog elementa značajan faktor, koji je utjecao u etničkom formiranju i u formiranju onomastikona. Taj se element u posljednje vrijeme i identificira kao pelastičko-anadolski supstrat, čiji su idiomi, prema K. Oštiru sačuvani u predalbanskom, odnosno u ilirskom i u tračkom (OŠTIR 1921: 84, 131).

No usprkos imena neilirskog karaktera na jednom dijelu teritorija Dardanije, ipak se bez ustezanja može reći, da se dardanskom etnikonu ne može negirati ilirski karakter, jer, kako s pravom zaključuje F. Papazoglu: »*Posmatran u celini, materijal* (sc. onomastički, Z.M.) *koje smo napred sakupili pokazuje da Dardaniju treba smatrati posebnim onomastičkim područjem. Činjenica da su ilirska imena koja se nalaze na celoj teritoriji Dardanije i da je priličan broj onih imena koja su nesumnjivo ilirskog porekla a koja su ograničena samo na Dardaniju, pokazuje da je ilirska onomastika u Dardaniji bila indigena, a ne preuzeta spolja* (PAPAZOGLU 1964: 73). Pridružimo li ovoj konstataciji i antroponimiju vladarske kuće Dardanaca, koja po svojoj strukturi u biti ide u šire leksičko ilirsko blago, teško može negirati iliricitet Dardanaca (KATIČIĆ 1964: 21–22).

U odnosu na onomastički materijal, toponomastički je složeniji i nesigurniji (BUDIMIR 1950: 19). Složenost se očituje u tome što se identičnost toponima s tračkim elementom umnogome očituje i u onim predjelima Dardanije u kojima je posvjedočena čista ilirska onomastika.

Poznata je činjenica da ne postoje među lingvistima ujednačena mišljenja o istovjetnim problemima.³⁷ Time se svakako s jedne strane umanjuje vrijednost argumenata izvedenih na osnovi toga materijala, a s druge strane vidi se i stajalište s kojeg polazi pojedini autor.

Već je rečeno kako je V.I. Georgijev na osnovi toponima koji završavaju na sufikse – d a v a, –d e v a, –d o v a sa značenjem »grad«, odnosno –p a r a »rijeka«, »obala« i b r i a »grad« nastojao dokazati dački, odnosno dako-mezijski karakter (GEORGIEV 1966: 175–176; 1960: 89–99; 1971: 164–166; 1977: 184–189; DURIDANOV 1969). Prema Strabonu saznajemo da Dačani i Geti govore istim jezikom (Str. VII.3.2, 13).

Međutim, poznato je da ti sufiksi, pored spomenutih značenja, koja nam daje V. I. Georgijev, imaju i druga. Tako – d a v a (d e v a), d o v a u staroiranskom znači »udaljavati« (BARTHOLOMAE 1904: 688), odnosno u staroindijskom »Gott – Bog« (WALDE – POKORNY 1930: 773),

kazao izrazitim primjerima: Segestani u Persiji i Segestika u Panoniji, Parthi u Iranu i Parthini u Iliriji. Slična se pojava može pokazati i u slučaju antroponimije. (cfr. VULIĆ 1922: 81 ss; 1925: 90ss; 1926b: 1 ss; 1926c: 107 ss; 1932: 164; 1933: 65)

36 Cass. Dio LI.23.3: Βαστάρναι δὲ Σκύθαι τε ἀκριβῶς νενομιδαται, καὶ τότε τὸν Ἰστρον διαβάντες τὴν τε Μυσιαν τὴν κατ' ἀντιπέρας σφῶν καὶ μετὰ τοῦτο καὶ Τριβαλλοὺς ὁμόρους αὐτῇ

ὄντας τοὺς τε Δαρδάνους ἐν τῇ χώρᾳ τῇ ἐκείνων οἰκοῦντας ἐχειρώσαντο (PAPAZOGLU 1969: 452, M 32 = Bastarni, koje s pravom smatraju Skitima, i tada pređoše preko Dunava i osvojiše Meziju, koja se nalazi preko puta njihove zemlje, a zatim Tribale, koji su njeni susjedi, i Dardance koji žive u zemlji ovih).

37 Dovoljno je da se spomenu samo neka imena kao: KRAHE 1925; 1929; HOLDER 1896–1904; MAYER 1957; DETSCHEW 1976; MIRDITA 1981.

zatim –p a r a u avestijskom ima značenje »Schulde-posudba« (WALDE – POKORNY 1930: 773), odnosno »Ufer, Grenze, Ende – obala, granica, kraj« (WALDE – POKORNY 1930: 39).

Uostalom, složeni etnonimi, kao »Geto-Dačani« ili »Dako-Geti«, »Trako-Geti«, »Dako-Tračani«, »Dako-Mezijci« umjetne su i bezuspješne konstrukcije, a s metodološkog stajališta krive.³⁸ I pored toga vrijedno je istaknuti činjenicu, koju je svojevremeno uočio A. J. Evans, da se jedino u Prokopiji vidi jezična mješavina ilirsko-tračko- dačko – rimskih elemenata u nazivima dardanskih i makedonskih lokaliteta (EVANS 1885: 47–48), što je odraz njegova nepoznavanja etnogeografskog područja o kojima je pisao. Nadalje, s pravom je isticao N. Vulić, da je vremensko podrijetlo tih toponima nesigurno, pogotovo kada se zna, da je Prokopijevo djelo »De aedificiis« iz 558. god. (VULIĆ 1932: 164; 1933: 65 ss), a ponajmanje da se iz te vremenske perspektive mogu na osnovi malobrojnih elemenata – sva tri -četiri sufiksa – odrediti i etničku pripadnost žitelja tih lokaliteta.

Stječe se dojam, što je i iznenađujuće, da V. I. Georgijev u svojoj argumentaciji ne uzima u obzir paleobalkanski etnički supstrat dardanskog i tračkog teritorija. To svakako umanjuje dokaznu moć zaključaka izvedenih iz takve vrste toponomastičkog materijala. Između ostaloga, toponomastički materijal u svojoj biti je konzervativniji od ostalog jezičnog materijala. To se vidi i iz toga što pri denominaciji izvjesnog toponima, umnogome utječe i sam karakter mjesta, pri čemu razne etničke aglomeracije isti toponim prevode iz jezika u jezik.³⁹

Uz onomastiku i toponomastiku značajan lingvistički materijal svakako je etnika. Uz samo ime Dardanac, kao i uz imena dardanskih plemena spominju se zajedno Calabri i Thunati, o kojima Strabon kaže:«(...) *Dardanci su i Galabri kod kojih... se nalazi jedan stari grad, Thunati, koji na istoku graniče sa Medima, tračko pleme.*»⁴⁰ D. Detschew je nastojao dokazati da su Dardanci ponajprije bili Tračani. Potvrdu nalazi i u imenu etničkog onomastikona Thunatai, što ga on izvodi iz tračkoga Thynoi.⁴¹

Ipak, to je ime posvjedočeno kao etnikon i u južnoj Italiji u imenu Dauni (HN III.103) i Calabri (HN III.103), gdje se svakako teško može očekivati trački element.⁴² Konačno, samo ime Dardan vrlo lako se može povezati s imenom plemena Dardi u južnoj Italiji.⁴³ Uostalom, Strabon Dardance ne izdvaja od ilirskih plemena (Str. VII.5.1, 7, 12; VII, fr. 4 (PALPAZOGLU 1969: 145, 439–440 D 81, 83, 84, 85)). I ondje gdje Strabon Dardance ne uključuje pod pojmom τὰ Ἰλλυρικά, to ne mora značiti »da oni nisu bili Iliri« (PAPAZOGLU 1969: 162).

38 »Les ethnonymes composés de la sorte de »Gèto-Daces« ou »Daco-Gètes«, »Thraco-Gètes«, »Daco-Mésiens« sont-ils des constructions artificielles mal réussies, mais en plus, érronées du point de vue méthodologique, car l'on ne doit pas confondre un ethnonyme global avec le nom d'une région entière, l'un faisant simplement une partie inséparable de l'autre.« (JORDANOV 1984: 182; PAPAZOGLU 1969: 61–64.).

39 »Tako se na primjer Crno more u svim jezicima koji se govore na njegovim obalama zove jednako, a svi su ti nazivi s istim značenjem (...). Poznato je mjesto u okolici Dubrovnika koje se zvalo Asamum. Na istom otprilike mjestu leži naselje koje srednjovjekovna isprava naziva Lapide. Isto je latinsko i znači kamenje. Ono se sačuvalo do danas u obliku Lapad. Možem, dakle bez bojazni poistovjetiti ilirsko Asamum s latinskim Lapida, jer je ilirski naziv očito srodan sa staroindijskim asman (kamen) i litavskim asmuo (kamen).« (KATIČIĆ 1961: 45)

40 Str. VII.5.7: τῶν δὲ Δαρδανιατῶν εἰσι καὶ οἱ Γαλάβριοι, παρ' οἷς... πόλις ἀρχαία, καὶ οἱ Θουνάται, [οἱ] Μαίδοις ἔθνεϊ Θρακίῳ πρὸς ἕω συνάπτουσιν (PAPAZOGLU 1969: 439 D 81).

41 »Die dardanischen Θουνάται sind kaum von den thrakischen Θυννοί zu trennen. Man kann daraus folgern, dass die Dardaner ursprünglich Thraker waren.« (DETSCHEW 1976: 203). Zanimljivo je da W. Tomaschek značenje imenu Θουνάται nalazi u albanskoj riječi t h y e n t e »razbiti«, »slomiti«, »saviti«- fracti, rupti, conversi (TOMASCHEK 1893–1980: 24).

42 »Oba imena – tvrdi F. Papazoglu -imaju svoje najbliže analogije na Apeninskom poluostrvu: Calabri, po kojima je nazvana oblast Kalabrija, bili su verovatno, srodni s dardanskim Galabrijima, a Dauni, u Apuliji s balkanskim Thunatima« (PAPAZOGLU 1969: 103)

43 HN III.103. H. Krahe njihovo ime ubraja u ilirske etnikone (KRAHE 1925: 103, 112); TOMASCHEK, I/1893/1980: 25.

U leksički fond iz dardanskog područja ulazi i nekoliko fitonima, koji su se sačuvali u obliku glosa. W. Tomaschek (I./1893–1980: 25; II/26) izričito kaže da su od njihova jezika poznata samo dva imena bilja, koja je preuzeo Pedanije Dioskurid iz Anazarbe (znameniti liječnik i farmakolog iz Neronovog vremena), u djelu o »ljekovitom bilju« (DETSCHEW 1976: 13, 487, 542), i to: *aloitis* – »goračac« (planinska biljka) ili *gentiana* (TOMASCHEK I/1893–1980: 26) i *sopitis* (planinska biljka koja se koristila za umirivanje, uspavljivanje), *absentium rusticum* (jedna vrsta pelinkovca, gorčice) i Pseudo-Apulej u djelu »De medicanibus herbarum« (O ljekovitosti bilja) spominje *Dardani cacalium* (također jednu vrstu planinskog bilja) (MAYER 1957: 176; PAPAZOGLU 1969: 167., n. 269; 442 D 106). Svi ovi fitonimi ljekovitog karaktera ne moraju biti blago ilirskog jezičnog fonda nego, kao što to s pravom ističe D. Detschew (DETSCHEW 1976: 13, 487, 542), mogu biti i grčkog podrijetla, iako postoje mišljenja da bi oni bili dardanskog, odnosno ilirskog karaktera (MAYER 1957: 176; BUDIMIR, *JiČ*, 3/1937: 23). Ovi fitonimi, koliko god ne mogu potvrditi ilirsku etničku pripadnost Dardanaca, još manje je mogu negirati, »jer u svakom jeziku ima tuđica, pa se na osnovi jedne ili dve reči takve vrste ne može opredeliti njegov karakter« (PAPAZOGLU 1969: 168).

Područje Dardanije, iako sa specifičnim elementima i lokalnim varijantama, o čemu je već bilo govora, čini jedinstveno bosansko-makedonsko područje, koje po svojem materijalu metalnog karaktera sigurno ide u ilirsku kulturu halštatskog doba.⁴⁴ U ovu grupu uključuje se i kraj Vardara i Morave, za koje su područje karakteristični ilirski grobovi (tumuli) koji sežu u rano brončano doba.⁴⁵ Protežu se na jugu sve do gornje Makedonije. Dakle, obuhvaćaju i teritorij Dardanije.⁴⁶ Uzimajući u obzir njihovu rasprostranjenost na čitavom centralnom balkanskom području, jasno se potvrđuje etnokulturni unitet tih područja (GARAŠANIN, M. 1964: 147; II/1973: 509–512).

Osobito je jasna slika halštatskog doba, tj. drugog željeznog doba, iz kojega je materijal pronađen na raznim geografskim mjestima dardanskog područja. Izraziti materijal halštatske provenijencije otkriven je u nekropoli Donje Brnjice⁴⁷ na Kosovu. Taj je materijal značajan i za poznavanje formiranja klasične ilirske kulture u ovim krajevima (8. – 5. st. pr. Kr.) s izrazitim lokalnim elementima.⁴⁸ Zbog identičnosti materijala, ovoj se nekropoli pridružuju nekropola u Gornjoj Stražavi kod Prokuplja (KRSTIĆ 1962: 62–65; GARAŠANIN, M. II/1973: 443–444; *PJZ* 4, 1983: 773–785.), čije su urne s istim oštrim karakterističnim prijelomom na unutrašnjoj strani oboda, ali s nešto većim dimenzijama od onih u Donjoj Brnjici; zatim nekropola u Rutevcu kod Aleksinca (TODOROVIĆ – SIMOVIĆ 1958–1959: 267–272; GARAŠANIN, M. I/1973: 293; *PJZ*, 4, 1983: 773–785.), i naselje Jelenac kod Aleksinca (GALOVIĆ 1958–1959: 329–396; GARAŠANIN, M. I/1973: 228) te materijal iz Badovca, Karagača kod Kosovske Mitrovice, Varoša kod Uroševca⁴⁹ i tumuli kod Lebana već s kraja brončanog doba, kraj koji »su nesumnjivo naseljavali » Dardanci (GARAŠANIN, D. 1958–1959: 263–66; GARAŠANIN, M. I/1973: 319s). Ovoj grupi tumula, zbog identičnosti materijala, pripadaju tumuli kod mjesta Široko i Dubičak nedaleko Suve Reke

44 GARAŠANIN, M. 1964a: 147. O povezivanju ove halštatske kulture s etničkim elementom Ilira nema razloga sumnji: »Već iz položaja ove kulture je jasno da su njegovi konačni nosioci pre svega bili Iliri, narod indoevropske jezičke grupe čiji su ostatak današnji Albanci.« (NEUSTUPNI 1960: 375.).

45 GARAŠANIN, M. – D. GARAŠANIN 1958: 14–16; GARAŠANIN, M. I/1973: 164–215, 291–318; ČOVIĆ, 1964: 97; 1963: 42–46; 1991: 57–71; *Sahranjivanje Kod Ilira*, 1979.

46 MIKULČIĆ 1966: 19. Inače o problemu tumula, njihovoj konstrukciji i htosko-religioznom karakteru s istom

ulogom kod različitih etničkih nosioca ovih pogrebnih rituala vidi: ROBERT 1939: 247–248.

47 SREJOVIĆ 1959–1960: 83–137; GARAŠANIN, M. II/1973: 438–443; 1983: 773–785; VASIĆ 1987: 673–689; 1990: 61–62; 1991: 73–82; TASIĆ 1989: 152–225

48 F. Papazoglu kao da sumnja u povezivanje ove kulture donjobrnjičkog materijala s Ilirima: »Treba li ovu da tako kažemo autohtonu kulturu vezati uz Ilire, ili su pak Iliri bili nosioci kulturnih elemenata koji su na kraju drugog i početku prvog milenija stigli sa severozapada?« (PAPAZOGLU 1969: 206).

49 GARAŠANIN, M. II/440; JEVTIĆ 1990: 51–59; VASIĆ 1990: 61–65; TASIĆ 1998: 152 ss.

(GARAŠANIN, M. II/1973:481–485), čiji je materijal razvijene halštatske provenijencije, ilirskog karaktera, a »etnička pripadnost stanovnika ovoga kraja u gvozdeno doba je u užem smislu dardanska.«⁵⁰ U ilirski materijal razvijenog halštatskog doba s posebnom lokalnom kosovsko-makedonskom varijantom jesu narukvice iz Janjeva.⁵¹

I pored neznatnog arheološkog materijala, ipak se mogu identificirati nositelji svih ovih objekata, koji su, prema općem mišljenju, Dardanci, čija je ilirska etnička pripadnost više nego jasna.⁵² I one specifičnosti u arheološkom inventaru ovih područja u odnosu na ostale dijelove srednjobalkanskog teritorija samo su dokaz da uži dio Dardanije s Peonijom, izvjesnim dijelovima južnog Pomoravlja i Vardara čine zasebnu cjelinu.⁵³ Time se ujedno pokazuje određeni etnički kompleks.

Da je etnogenetski element na ovome području u četvrto željezno doba (s kraja 4. st. pr. Kr.) i pored određenog stranog elementa u odnosu na Makedoniju koja je u to vrijeme potpuno helenizirana, ipak sačuvan, može se vidjeti na osnovi ostataka materijalne kulture koji su, istini za volju, dosta izmiješani sa stranim utjecajima. Međutim, »u unutrašnjosti zemlje (uglavnom teritorij Kosova, Z.M.) dobrim delom i nadalje živi stari autohtoni elemenat, sa specifičnom kulturom koja nam je na žalost još i sada vrlo malo poznata, npr. kulturom Dardanaca u središnjim delovima zemlje«(GARAŠANIN, M. 1964: 45; II/1973: 520–539; PJZ, 4, 1983: 773–785; TASIĆ 1998: 162 ss). Na osnovi ovog stranog elementa materijalne kulture na području dardanskog teritorija, V. I. Georgijev istaknuo je dako-getske etnički element, tvrdeći da je »kultura Dardanije, osobito tokom posljednjih stoljeća pr. n. e. usko povezana s dako-getsom civilizacijom istoga vremena.«⁵⁴ Ovu svoju umjetnu lingvističku konstrukciju Georgijev nastoji dokazati i arheološkim materijalom.

Naime, M. Garašanin, na koga se V.I. Georgijev poziva, pokazao je da usprkos tome što su Dardanci Iliri »heterogena i šarolika grupacija«, u materijalnoj kulturi očitivalo se već u vrijeme starijeg halštata. To se najbolje očitivalo na područjima Peonije i Makedonije s ilirskom civilizacijom u Dardaniji (GARAŠANIN, M. 1954–1955: 38 ss).

Primijenujući lingvističku metodu, koja je, kao što je rečeno, umjetna konstrukcija, metodološki pogrešna i neuspješna (JORDANOV 1984: 182), a koja je iskonstruirala etnonimsku složenicu »Dako-Mezijci« u proučavanju etničke strukture paleobalkanskog prostora, osobito njegovog centralnog dijela arheolozi – pretpovjesničari, polazeći od razlika koje se »osim manifestacijama svoje materijalne kulture od zapadnog Balkana izdvajaju u potpuno drukčijim oblicima sahranjivanja: kremacijom u ravnim grobovima i sahranom pretežno u urnama. Ovaj se kompleks potpuno razlikuje od istovremenih pojava na kasnijem užem području Tračana i Ilira. I lingvistička istraživanja, osobito V. Georgijeva, pokazala su potrebu izdvajanja toga područja od uže jezičke zajednice Tračana. Georgijev ih naziva Dako-Mizijcima, a drugi lingvisti severnim Tračanima« (GARAŠANIN, M. 1988: 44, 68–69, 137). Shodno tome Dardanci su zasebna etnokulturna grupa različita od ostalih Ilira, odnosno Dardanci pripadaju Dako-Mizijcima.⁵⁵

50 ĐURIĆ–SLAVKOVIĆ 1964: 537–555; GARAŠANIN, M. II/1973: 481–485; TASIĆ 1998: 162 ss, 180 ss.

51 GALOVIĆ 1959–1960: 255–269; GARAŠANIN, D. 1958–1959:37–42; 1994: 35; GARAŠANIN, M. II/1973: 456, 487, 488; TASIĆ 1998: 216 ss,

52 »Otuda se u takvoj situaciji teško može doći do konačnog rešenja etničkog problema na Kosovu, gde u ovo doba bez sumnje treba računati s postojanjem ilirskog plemena Dardanaca, u čijem sastavu, međutim, igraju vidnu ulogu i trački uticaji.« (GARAŠANIN, M. II/1973: 485. Podvukao Z.M.).

53 GARAŠANIN, M. 1964 :147; GARAŠANIN, M. – D. GARAŠANIN 1958–1959: 9 ss; GARAŠANIN, D. 1969: 293; GARAŠANIN, M. PJZ 4,1983: 773–785.

54 »La cultura di Dardani, almeno durante gli ultimi secoli prima della nostra era e in stretto contatto con la civiltà dacogetica dell' medesimo tempo.« (GEORGIEV 1966: 167, n.59)

55 GARAŠANIN, M. 1983b: 778; 1988: 44–45ss; 1991: 27–31; SREJOVIĆ 1973: 39–82; TASIĆ 1998: 160s, 162ss, 186s; 1990: 125s.; TASIĆ – TOMIĆ 1987: 129; VASIĆ 1991:81.

No unatoč tome, ipak treba istaknuti činjenicu metodološke naravi da pozivanjem na arheološki materijal u prilog etničke determinacije ovog složenog etnonima je samo hipotetički.⁵⁶

Naime, u ovom se slučaju ne može ne uzeti u obzir činjenicu susjednih odnosa i istih uvjeta pod kojima su se ti, iako različiti, etnički elementi razvili. Naime, podudarnost materijalne kulture, koja se uglavnom pojavljuje u pograničnim područjima dardanskog teritorija, razumljiva je zbog prisutnosti stranog etničkog elementa. Ta pojava u svim povijesnim razdobljima i situacijama, sve do današnjih dana, ne dokazuje da je isti i nosioc te kulture (SUIĆ 1967: 38). S pravom ističe M. Suić: «*Pitanje importa je normalna stvar u granicama kulturnih utjecaja. Oni ne determiniraju etnos ni etničke granice. Svaka primitivna zajednica prima od stranih utjecaja ono što može da asimilira ili upotrijebi*» (SUIĆ 1967: 87).

Ali, usprkos još uvijek neznatnog arheološkog materijala s dardanskog teritorija, M. Garašanin odlučno je odbijao identičnost dardanske civilizacije s dako-getsom u doba La Tène-a III. Međutim, on ne isključuje i zajedničke elemente u kulturama ovih dvaju naroda. No ovi se zajednički elementi na dardanskom teritoriju mogu razumjeti i kao uvozni objekti s teritorija Skor-diska.⁵⁷

Na temelju svega što je rečeno, nameće se sam po sebi zaključak da su nosioci kulture ovoga dijela centralnog balkanskog područja, konkretno Kosova, gornjeg toka Vardara, južnog Pomoravlja, Zapadne Morave, područja Nišave i Timoka od kraja brončanog i čitavog halštatskog, latenskog doba i kasnije bili Iliri (GARAŠANIN, M. – D. GARAŠANIN 1951: 116; GARAŠANIN, M., Niš 1971: 17, 25; II/1973: 485, 488), koje su antički pisci nazivali imenom Dardanci. Međutim, ne može se isključiti mogućnost da su ovi Dardanci – Iliri na istočnoj granici bili ispremiješani s Tračanima, koji su mogli biti s izvjesnim perifernim područjima potpuno izdiferencirani od ilirskih Dardanaca.⁵⁸

Tko su Dardanci za antičke autore?

Kao što je već rečeno G. Novak je nastojao dokazati da Dardanci nisu Iliri na osnovi podataka antičkih autora. On zato, analizirajući tekstove antičkih autora koji se odnose na Dardance, dolazi do zaključka da je zapravo »*Strabon koji Dardance ubraja među Ilire*.«⁵⁹ Na osnovi jedne takve analize, uz nešto argumenata lingvističke prirode, G. Novak zaključuje da su Dardanci balkansko-anatolski etnički element sasvim različit od Ilira, koji su indoeuropski element i koji su došli na zapadno područje Balkanskog poluotoka početkom prvog tisućljeća, odnosno u halštatsko doba.

Ipak, analiziraju li se fragmenti antičkih autora, vidjet će se da Strabon nije jedini koji Dardance uzima za Ilire. Naime, iz analize Strabonova teksta vidi se da izvori kojima se on poslužio prikazuju Dardance kao Ilire.

Strabon pripovijeda kako su Ardijejci stradali od strane Rimljana i bili premješteni u unutrašnjost zemlje, gdje su zbog oporosti i neplodnosti zemljišta, potpuno nestali. Kaže da su istu

56 »(...) etničko atribuiranje arheoloških nalaza pripada kategoriji spekulativnog razmatranja te građe kao izvora, te može imati samo vrijednost više ili manje uvjerljivih hipoteza» (ČOVIĆ 1991: 70).

57 »(...) aux Dardaniens, *tribus indigène d'origine ill-yrienne* (podcrtao Z.M.) et que les objets du caractère de La Tène celtique pourrait aussi ne présenter que des

importations provenant du territoire habité par les Scordisques.» (GARAŠANIN, M. 1958a: 128; 1957: 78–102).

58 GARAŠANIN, M. – D. GARAŠANIN 1951: 116ss; GARAŠANIN, M. 1964: 150; II/1973: 484s; VULIĆ 1926: 75–77; M. FLUSS, *PWRE* 15, Suppl. 2363.

59 »*Strabone e il primo scrittore, che ha annoverato i Dardani fra gli Illiri.*» (NOVAK 1969: 74)

sudbinu doživjela i ostala plemena koja su prije bila vrlo snažna.⁶⁰ Tako su od najezde Gala stradali Boji i Skordisci, od Ilira Autarijati, Ardijejci i Dardanci, a od Tračana Tribali.⁶¹

Na drugom mjestu Strabon, govoreći o općem smještaju plemena na Balkanu, između ostaloga, kaže da se uz Jadransko more pruža zemlja Ardijejaca, a u sredini Paionia (sc. Peonija, Z.M.), koja se sva nalazi na planinskom području. Dok se s obiju njezinih strana na granici s Trakijom nalaze Rodopi, poslije Hema vrlo visoka planina, »a sdruge strane, na sjeveru, ilirska zemlja, zatim zemlja Autarijata i zemlja Dardanaca.«⁶²

Ovdje, istina, Strabon odvaja Dardance od Ilira, jer kaže, da je Peonija na sjeveru graničila »s ilirskim zemljama, Autarijatima i Dardancima.« »Ali to ne mora značiti, kako kaže F. Papazoglu, da oni nisu bili Iliri. Autarijati, koji se pominju uz njih, također nisu ulazili u τὰ Ἰλλυρικά, pa ipak niko ne dovodi u sumnju njihovu ilirsku pripadnost« (PAPAZOGLU 1969: 162).

Iz navedenih podataka razvidno je da Strabon Dardance drži za Ilire usprkos navedene proturječnost u ovoj posljednjoj konstataciji, tj. kada on izdvaja Autarijate i Dardance. Naime, u ovom slučaju i Autarijati, u čiju ilirsku pripadnost ne može biti dvojbe, izdvojeni su od Ilira. A u vremenu kada je Strabon pisao Autarijata i nije više bilo, što jasno upućuje na činjenicu da se on poslužio starijim djelima. Sama ova činjenica dovoljno govori da su ilirsku etničku pripadnost Dardanaca priznavali i mnogi stariji autori. Uostalom, spomenutu prividnu proturječnost razjašnjava sam Strabon. Jer, kada god govori o Dardancima uvijek ih spominje zajedno s najznačajnijim i vrlo poznatim ilirskim plemenima.

I Apijan, pisac iz Hadrijanova vremena, Dardance drži za Ilire. Zanimljivo je, naime, da u svojoj genealogiji heroja eponima ilirskih plemena, spominje samo neka od ilirskih plemena, čak i ona koja nisu postojala u njegovo doba, a druga npr. ona na zapadnom dijelu Balkanskog poluotoka, uzduž Jadranske obale i ne spominje. Ali to nadomješćuje drugim podatkom. U svojem djelu »Illyrike« govori da su Iliri još mnogobrojni i o njima se još čuje, kao što je prirodno na tako velikom prostoru.⁶³

Na drugom mjestu, govoreći o svetogrđu prilikom pljačkanja hramova od strane Kelta, spominje i »Ilirska plemena, a osobito Skordiske, Mede i Dardance, koji su provalili u Makedoniju i Heladu i opljačkali mnoge hramove, kao i hram u Delfima.«⁶⁴

Apijan pogrešno stavlja Skordiske – koji su zasigurno keltsko pleme i Mede koji su tračko pleme na srednjem toku rijeke Strumice – s Ilirima kojima su 88. god. pr. Kr. opljačkali Zeusov hram, a 83. god. pr. Kr. Apolonov hram u Delfima. To je znak nemarnosti pri upotrebi izvora, a to je svojstvo svih antičkih pisaca. Apijan je u tome izrazit primjer.

Zanimljivo je da je Apijan bio nemaran u upotrebi izvora i za događaje vremenski njeemu bliske, kao što je npr. u opisivanju Augustovih ratova u Iliriku. Tu se vidi da se on uopće nije

60 Str. VII.5.6: Ἰλλυριῶν δὲ Αὐταριάται καὶ Ἀρδιαῖοι καὶ Δαρδάνιοι, Θρακῶν δὲ Τριβαλλοί... (PAPAZOGLU 1969: 162, 439 = D82).

61 Str. VII.5.6: οἱ γὰρ πλείστον δυνάμενοι πρότερον τελέως ἐταπεινώθησαν καὶ ἐξέλιπον, Γαλατῶν μὲν Βοῖοι καὶ Σκορδίται, Ἰλλυριῶν δὲ Αὐταριάται καὶ Ἀρδιαῖοι καὶ Δαρδάνιοι, Θρακῶν δὲ Τριβαλλοί... (PAPAZOGLU 1969: 416 = T 40).

62 Str. VII.5.1: πρὸς δὲ τῷ Ἀδρίᾳ πᾶσα ἡ Ἀρδία σχεδόν τι, μέση δ' ἡ Παιονία (sc. Peonia, Z.M.) καὶ αὐτὴ πᾶσα ὑψηλή. ἐφ' ἑκάτερα δ' αὐτῆς ἐπὶ μὲν τὰ

Θράκια ἢ Ῥοδόπη ὁμορεῖ, ὑψηλότατον ὄρος μετὰ τὸν Αἴμον, ἐπὶ δὲ θάτερα πρὸς ἄρκτον τὰ Ἰλλυρικά ἢ τε τῶν Αὐταριατῶν χώρα καὶ ἡ Δαρδανική (PAPAZOGLU 1969: 423 A 6; 439 = D 83).

63 App. *Illyr.* IV.3: γένη δὲ ἔστιν Ἰλλυριῶν, ὡς ἐν τοσσηδεῶν χώρᾳ, πολλὰ καὶ περιώνυμα ἔτι νῦν (PAPAZOGLU 1969: 417 = T 44; 444 = S 6).

64 App. *Ill.* 12: Ἰλλυριῶν οἱ Σκορδίσκοι μάλιστα καὶ Μαῖδοι καὶ Δάρδανοι τὴν Μακεδονίαν ἐπέδραμον ὁμοῦ καὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ πολλὰ τῶν ἱερῶν καὶ τὸ Δελφικὸν ἐσύλησαν (PAPAZOGLU 1969: 436 = D 61).

potrudio precizirati ratne operacije. Ako se zna da je u izboru i upotrebi izvora Apijan bio eklektik, onda se mogu shvatiti sve unutarnje proturječnosti i kontaminacije od kojih trpi tekst njegovih djela (RE, I/2, 1896: 234; DOBIAŠ 1929: 13 ss). Ali i pored ove kontaminacije i zbrke u pogledu etničke pripadnosti raznih plemena, Apijan, govoreći kako je Antonije 36. god. pr. Kr. poslao vojsci na zimovanje s jedne strane da bi se obogatila, a s druge strane radi uvježbavanja pa je »jedne poslao na Parthine ilirsko pleme u susjedstvu Epidamna, koje je ispoljavalo veliku privrženost Brutu, a druge na Dardance, drugo ilirsko pleme, koje je odvijek vršilo upade na Makedoniju⁶⁵, Dardance izričito smatra Ilirima.⁶⁶

Osim Strabona i Apijana, o ilirskoj etničkoj pripadnosti Dardanaca govore i N. Damašćanin⁶⁷, *Mantissa Proverbiorum*⁶⁸, zatim Paradox Vat.⁶⁹ i Elijan.⁷⁰ Sva ova četiri navedena podatka govore, da su se Dardanci, ilirsko pleme, tri puta u životu kupali i to: nakon rođenja, vjenčaja i smrti.

Svi ostali pisci, kada god govore o Dardancima, to čine odvojeno od Ilira, kao Polibije (Polyb. II 6; XXVIII 8) i Livije.⁷¹ Ovakvo razdvajanje Dardanaca od Ilira još ne znači da su oni stvarno različiti od Ilira⁷², makar je to Polibijev podatak koji je, prema mišljenju G. Novaka (NOVAK 1969: 75) bio jedan od najboljih poznavatelja susjednih područja Makedonije.

Nakon pažljivije analize pisanih izvora dolazi se do zaključka da je povijesni razvojni put Ilira antičkim autorima bio na periferiji njihovih interesa. Jedni ih – kao Diodor, Justin, Theopomp i Tukidid – spominju jedino kao susjede Makedonije i ukoliko se isprepliću s povijesnim razvojem Makedonaca, drugi – kao Polibije, Livije, Dion Cassius – spominju ih u vezi s prodiranjem Rimljana na Balkan. Osim toga, pojam »Ilir« kod antičkih autora predstavljao je samo zajedničko ime geografskog karaktera, bez obzira na neko određeno pleme. O tome najjasnije može potvrditi jedan Apijanov podatak. On, govoreći o ratu što su ga Rimljani vodili protiv Gentija 168. god. pr. Kr. za vladanja makedonskog kralja Perseja, kaže da je Persejev suvremenik postao »Gentije, kralj nekog drugog ilirskog plemena« (App. Ill. IV.9), odnosno »kralj jednog plemena Ilira bliskog Makedoncima« (App. Macedon. 10).

Premda je Apijan bio nemaran u korištenju izvora, ipak kao provincijski prokurator Rimskoga carstva, dakle, visoki dužnosnik u doba municipalnog uređenja Rimskoga carstva morao je biti upućeniji kad govori o posljednjem ilirskom kralju Genciju, čijom je propašću zadan jedan od najjačih udaraca južnoilirskoj državnoj tvorevini.

Rečeno je da se Iliri u djelima antičkih pisaca spominju jedino kada se nalaze u interesnoj sferi vanjskih sila. Izričit primjer za ovu misao nalazi se kod Tita Livija, koji imena ilirskih plemena, i to uglavnom onih koj su izravno umiješana u namjere rimskih osvajača, po prvi put spominje tek poslije drugog ilirsko-rimskog rata: »Ondje sa sudačke stolice objavi (Anicije, Z.M.), uz odo-

65 App. *Emph.* V.8.75: τοὺς μὲν αὐτῶν ἐπὶ Παρθηνοὺς ἔπεμπεν, Ἰλλυρικὸν ἔθνος Ἐπιδάμνων πάροικον, προθυμοτάτους γενομένους Βρούτῳ, τοὺς δ' ἐπὶ Δαρδανέας, ἕτερον Ἰλλυρικῶν γένος, αἰεὶ Μακεδονίαν ἐπιτρέχοντα (PAPAZOGLU 1969: 437 D 77).

66 »Rezimirajući ono što smo rekli o Strabonov im i Apijanovim podacima, zaključuje F. Papazoglu, podvući čemo još jednom da se iz tih podataka vidi da su ne samo u vreme Strabona i Apijana već i mnogo ranije, u vreme kada su pisali njihovi izvori, Dardanci važili kao Iliri.« (PAPAZOGLU 1969: 164).

67 Nic. Damasc. *FGrHist* 90F107 (PAPAZOGLU 1969: 442 D 102.)

68 III.27 (PAPAZOGLU 1969: 442 D 105).

69 Paradox Vat. 48, str. 112 (PAPAZOGLU 1969:442 D 103).

70 Ael. *VH* IV.1 (PAPAZOGLU 1969: 442 D 104).

71 Liv. XXVI.25; XXVIII.8, XXXII.32, XXXIII.18, XL.57 itd.

72 »Iz njihovog čitanja najmanje se sme izvesti zaključak da su Dardanci nešto drugo etnički nego Iliri. Jer, ako su ti pisci hteli da kažu štogod o njihovoj narodnosti oni bi to i rekli.« (VULIĆ 1934: 77).

brenje savjeta, da je volja Senata i rimskoga naroda da ostavi slobodne Ilire i da će povući trupe iz svih gradova, utvrda i kaštela. Biti će ne samo slobodni, nego će biti i izuzeti od plaćanja nameta Isejci, Taulanti, Pirusti i Dasareti, stanovništvo Rizona i Ulcinja, jer su prešli Rimljanima prije nego je propao Gencije. Isto tako bijahu izuzeti od plaćanja nameta i Daorsi, jer su se bili odmetnuli od Karavanta i sa svim oružjem prešli su na stranu Rimljana. Skodrani, Dasareti, Selepitani i ostali Iliri plaćali su polovicu nameta što su ga davali kralju...»⁷³

Iz ovoga jasno se može zaključiti koliko su vanjski događaji u određenim situacijama utjecali na antičke autore pri tretiranju Ilira. Kako s pravom ističe B. Čović, Iliri su uzimani u obzir tek onda kada »(...) im je bilo potrebno da zaokruže sliku o nekoj geografskoj oblasti ili da daju kratku skicu događaja koji su se odigrali u prošlosti« (ČOVIĆ 1967: 103).

Osim toga postojala su dva pojma Ilirije, jedan grčki, drugi rimski. To je, svakako, uvjetovalo i različito mišljenje kod antičkih autora u pogledu geografskog prostiranja Ilirika. Prema grčkom, Ilirik je obuhvaćao područja koja su na zapadu graničila s Jadranskim morem, na sjeveru s Dunavom, na jugu s keraunskim planinama, a na istoku s Makedonijom i Šar planinom (Ptol. *Geogr.* II.16.1; App. *Ill.* IV.6, 9, 20; Str. VII.5.1). Rimski pojam obuhvaćao je Panoniju, Retiju, Dalmaciju, Crnu Goru i Albaniju (HN III.22 (26)).

Ipak, treba istaknuti da je Ilirik samo zajednički etnogeografski pojam koji se pridavao plemenima što su se pružala od sjeverozapadnog preko srednjeg i jugozapadnog područja Balkanskog poluotoka, i to ne bez nekog osnovnog obilježja, bilo da je riječ o istom jeziku ili o zajedničkoj materijalnoj, odnosno duhovnoj kulturi. Jedino se tako može shvatiti i činjenica da se to ime proširilo i na neznatna plemena koja su antičkim autorima bila manje poznata.⁷⁴ To potvrđuje i spominjanje njihovih plemenskih imena nasuprot onim ilirskim plemenskim aglomeracijama koja su, kao posljedica vanjskih političkih implikacija – bilo Makedonije ili Rima, ili pak na račun međusobnih plemenskih odnosa – bilo životno angažirana u očuvanju svoje nezavisnosti, odnosno proširivanja teritorijalnih granica.

Ove su okolnosti učinile da neka ilirska plemena budu poznatija antičkim autorima u teritorijalnom pogledu, kao i društveno-političkim odnosima. Posljedica ovakve situacije odrazila se i u nominaciji, odnosno upoznavanju imena pojedinih značajnih plemenskih aglomeracija, kao što je bilo s Dardancima, Ardijejcima, Autarijatima, Enhelejcima, Taulantima i dr.

Podaci antičkih autora, bez obzira kojih i bez obzira o kojim etno-kulturnim aglomeracijama, mogu se ispravno shvatiti jedino kao geografsko-politički, a ponajmanje kao izraziti etnički nazivi. Izvan ovih povijesno-političkih okvira svako drugo mišljenje može odvesti u predimenzionirane zaključke, pa i u dijametralno oprečna shvaćanja, kao što se može vidjeti kada je riječ o pojmu »Ilir« (KRAHE 1964–1965: 205s).

73 Liv. XLV.26.13–15: *Ibi pro tribunali pronuntiavit de sententia consilii senatum populumque Romanum Illyrios esse liberos iubere: praesidia ex omnibus oppidīs, arcibus, castelis sese deductorum. Non solum liberos, sed etiam immunes fore Issenses et Taulantios, Dassaretiorum, Pirustas, Rhizontas, Olciniatas, quod incolūmi Gentio ad Romanos defecissent. Daorsis quoque immunitatem dare, quod relicto Caravantio cum armis ad Romanos transissent. Scodrensibus et Dassarentibus et Selepitanis ceterisque Illyriis vectigal dimidium eius, quod regi pependissent, impositum.*

74 »Die Verhältnisse der illyrischen Völker sind besonders dadurch überaus schwierig, weil die Geographie der vielen kleinen Stämme noch unklar ist und weil die alten Schriftsteller sehr oft von einzelnen Stämmen unter dem Gesamtnamen Illyrier sprechen« (DROYSEN 1893: 89). »Die Griechen verstanden unter Illyrien das Land welches im Süden von den keraunischen Bergen, im Westen vom adriatischen Meere und den Ostalpen, im Norden von der Donau im Osten vom Schar-Dagh begrenzt wurde.« (ZIPPEL 1877: 5.). »(...) die illyrischen Stämme von den Schriftstellern meistens nur mit dem allgemeinen Namen »Illyrier« bezeichnet werden.« (SCHÜTT 1910: 20).

F. Papazoglu, iako neizravno, priznaje da je to »ime jednog plemena ili zajedničko ime dano od Grka njihovim sjeverozapadnim susjedima (PAPAZOGLU 1965: 150; 1967: 128), odbija misao da je pojam »Ilir« označavao neko zajedničko ime s etno-geografskim obilježjem.

Ona, polazeći od spomenute pretpostavke i, pored priznavanja gubitka jedinstvenosti povijesnog razvoja Ilira, što uostalom pokazuje dvostruka podijeljenost pisanih izvora (PAPAZOGLU 1965: 148; 1967: 128), ipak nastoji vještom, ali ne uvjerljivom argumentacijom, jer su svi njezini argumenti manje-više zasnovani ne samo na fragmentarnim, nego i na vremenski neodređenim podacima antičkih pisaca, dokazati da pojam »Ilir« dobiva svoj politički sadržaj u državnoj tvorevini dinastije Bardhlyia, odnosno u kontinuiranom povijesnom razvoju južne Ilirije.

Čitava ova argumentacija autorici je poslužila za izdvajanje izvjesnih ilirskih vladara (kao što su Monunije, Grabos) od dardanskog povijesnog razvoja i njihovo potpuno uključivanje u okviru kraljevine južne Ilirije.⁷⁵

Ako se prihvati mišljenje F. Papazoglu o etno-političkom sadržaju pojma »Ilir« jedino u okviru južnoilirsk države, kako onda protumačiti poznatu činjenicu da su tim pojmom u rimsko doba zahvaćena ne samo ilirska plemena uzduž jadranske obale, nego i ona koja su se prostirala u unutrašnjosti sve do Dunava, kao što se to može vidjeti baš na osnovi podataka antičkih autora, primjerice Apijana: „Grci nazivaju Ilirima, koja žive iznad Makedonije i Trakije, graničeći sa Haoncima i Tesprotima sve do rijeke Istrosa«⁷⁶ ili Strabona: „(...) s druge strane, prema sjeveru, ilirske zemlje, zemlja Autarijata i Dardanaca.«⁷⁷

Pri tome ne smije se prešutjeti da oni, koristeći prethodna već izgubljena djela, često upotrebljavaju izraze »kažu«, »pripovijeda se«, »priča se« – prenose već odavno ustaljenu tradiciju. Osim toga, kako shvatiti razjedinjenost i kontaminaciju raznih ilirskih plemena koja su zadugo autonomna. Tu činjenicu spominje i sama F. Papazoglu (1969: 149). To se vidi i iz samog načina primanja vlasti od strane kraljice Teute.

Ona je bila primorana dopustiti neometano pomorsko gusarstvo, a plemenskim prvacima dala je, ne samo slobodu u njihovim međusobnim odnosima, nego se njihova ingerencija osjećala i u međunarodnim relacijama. To se najbolje očituje u odgovoru kraljice Teute rimskim poslanicima, braći Korunkanijima, gdje se kaže »da kraljevima ne dozvoljava zakon da sprečavaju Ilire da se na privatna način obogate bogatstvom mora« (Polyb. II.8.8).

Iz svega što je do sada rečeno može se slobodno izvesti zaključak da su bezuspješni svi pokušaji negiranja ilirske etničke pripadnosti Dardancima na osnovi fragmentarnih⁷⁸, vremenski neodređenih i dosta kontradiktornih podataka antičkih autora (što očito pokazuje njihovo slabo poznavanje ilirskih plemena, odnosno ovisnost njihova poznavanja tih plemena samo u relacijama vanjskih faktora i to u ovom slučaju Makedonije i Rima), ne samo nedostatni, nego i teško prihvatljivi.

Pojam »Ilir« ne može se drukčije shvatiti nego kao zajedničko ime u koje se uključuju i Dardanci. Ali i pored zajedničkog imena za susjedna sjeverna plemena, antički autori upotreblja-

75 Da Monunije nije mogao biti dardanski vladar kao što se donedavno mislilo, dokazano je i na osnovi numizmatičkog materijala iz Albanije, a također i njegov kronološki smještaj upravo na osnovi albanskog numizmatičkog materijala, ne podudara s onim koji nam daje F. Papazoglu (CEKA 1972: 23ss).

76 Appian. III. 1: Ἰλλυριοὺς Ἕλληνας ἡγοῦνται τοὺς ὑπὲρ τε Μακεδονίαν καὶ Θράκην ἀπὸ Χαόνων καὶ Θεσπρωτῶν ἐπὶ ποταμὸν Ἰστρὸν.

77 Str. VII.5.1: ἐπὶ δὲ θάτερα πρὸς ἄρκτον τὰ Ἰλλυρικὰ ἢ τε τῶν Αὐταριατῶν χώρα καὶ ἡ Δαρδανικὴ (PAPAZOGLU 1969: 423 A 6; 439 D 83).

78 Poznato je npr. da Apianovu djelu nedostaje 28 poglavlje i to upravo ono poglavlje koje govori o Ilirima (PWRE, I/2, col 234 ss.).

vali su i posebna imena pojedinih plemena, o čemu govori i sam Apijan: «(...) *ne samo Iliri nego i Pajonci* (sc. Peonci, Z.M.), *u čijoj se blizini nalaze i Reti i Noričani i Mezi koji se nalaze u Evropi i sva ona plemena koja se graniče s ovima i koji žive s desne strane onoga koji plovi Histrom odozgo prema dole, razlikuju se od Helena i nazivaju svakog njegovim vlastitim imenom, ali krajeve svih ovih nazivaju zajedničkim imenom Ilir*» (App. Ill. IV.6). Iz navedenoga teško je isključiti Dardance iz zajedništva halštatskih Ilira.

Istina, ima niz antičkih autora koji Dardance tretiraju zasebno kao npr. Dion Kasije, odnosno Zonara (Zon. IX.15.4 – Dio Cassius), koji govori o sukobima Makedonije i Dardanaca, koji pustoše njena polja, ali koji »*žive sjeverno od Ilira i Makedonaca*.« Ciceron (Cic. *Pro Sextio*, 43), Cezar⁷⁹ i ostali, manje upotrebljavaju ova imena u etničkom, a više u političkom smislu. N. Vulić s pravoma zaključuje »*da ovdje nije govor o etničkom položaju Dardanaca*« (VULIĆ 1933: 73).

Uzimajući u obzir sve što je rečeno o etničkoj pripadnosti Dardanaca, proizlazi da su oni bili Iliri s paleobalkanskim supstratom, koji bi prema M. Budimiru bili Pelasti.

Međutim, ništa ne mijenja što se Dardanci u tekstovima antičkih autora javljaju tek krajem 5. i početkom 4. st. pr. Kr. To je i shvatljivo kada se zna da se čitava trgovina Grka sa sjevernim susjedima odvijala uglavnom Dunavom. Njihov interes za te svoje susjedne barbare na sjeveru bio je povremen i slučajan. »*Pisali su o njima* – kaže R. Katičić – *ako su se s njima sukobljavale vojske, ako su gusarili po morima ili ako se o njihovim barbarskim i čudnovatim običajima moglo što zanimljivije ispričati*« (KATIČIĆ 1961: 40; ČOVIĆ 1967: 110).

Osim toga, s arheološkog stajališta pokazalo se da se ne može prihvatiti mišljenje prema kome se područje Dardanaca iliriziralo tek u kasnije doba pod dominacijom Makedonaca i Rimljana. Već zato što su se Dardanci nalazili okruženi ilirskim plemenima, nevjerojatno je da bi se oni mogli očuvati kao poseban mediteranski element, kako to želi G. Novak, usprkos snažnim prodorima Indoeuroljana (BUDIMIR, *JIČ*, 3/1937.: 17).

I izvjesne zajedničke komponente koje se mogu utvrditi kod Tračana i Dardanaca mogu potvrditi samo zajedničku podlogu njihova razvoja, odnosno istovjetne ili slične uvjete njihova povijesnog razvoja, a nipošto isto etničko podrijetlo.

Ovo se najbolje očituje u duhovnoj i religioznoj pojavi, kao što je npr. štovanje Tračkog konjanika, koje zahvaća široko područje i izvan teritorija Trakije. Isto tako i na osnovi štovanja tračkog božanstva Zbelturda, koji je posvjedočen i na dardanskom teritoriju, kao u selu Ljubance kod Skopja (CIL III 8191; MIRDITA 1981: 235, nr. 133; 2007:52), odnosno Zbeltiurdi kod Kačanika (*Spomenik*, 71/1931: 77, nr. 179; MIRDITA 2007: 52), ne može se mnogo postići u utvrđivanju tračke etničke pripadnosti teritorija na kojem se štovalo to božanstvo, jer je opće poznata pojava iz povijesti religija da su mnogi narodi prisvajali i uvodili u svoj panteon tuđa božanstva.

Osim toga, kao što »*plemena istoga jezika ne moraju proizvoditi keramiku istoga tipa i obratno*,« (KATIČIĆ 1961: 53) isto tako i rasprostranjenost sličnih, odnosno istih imena, ne može ništa određenije govoriti o etničkoj pripadnosti njihovih nositelja.⁸⁰

Konačno do kakvih zabluda može doći zbog sličnosti ili identičnosti imena, makar i u jednom etno-kulturnom elementu, vidi se i kod J.G. Droysena (1878: 27, bilj. 1), koji, na osnovi sličnosti imena Batona, zaključuje da su Desidijati bili ujedinjeni s Dardancima u velikom ilirskom ustanku protiv Rimljana od 6. – 9. god. To je svakako neprihvatljivo.

⁷⁹ Caes. *BC* III.4. Zanimljivo je da G. Novak uzima i podatke Pseudo Skilaksa. Međutim, poznato je da se njegovi podaci odnose samo na istočnu obalu Jadranskog mora, a nipošto na unutrašnjost Balkanskog poluotoka (up. Scylacis *Cariandensis*, *Periplus* 22 ss.).

⁸⁰ VULIĆ 1925: 90 ss; *Idem*, 1933: 63 ss. Do kakvih pogrešnih zaključaka može dovesti sličnost imena izvršno je pokazao GEORGIEV 1966: 251 ss.

Zanimljivo je da su se predstavnici koji su nastojali dokazati trački karakter Dardanaca služili i takvim materijalom koji sam po sebi ne kazuje ništa, osim što određuje podrijetlo. To se najbolje vidi kod G. G. Mateescua (1923: 93) koji je, na osnovi epigrafskog materijala iz Scupia na kojem se čita da je neki »*T. Aur. Gaius, (Fl (avia) Scupis, natione Bessus*«, htio zaključiti da je čitav kraj Scupia bio trački.

Međutim, svi dosadašnji istraživači koji su se bavili ovim problemom ukazali su na slabost ovakvog induktivnog zaključivanja, konfrontirajući s pravom niz sličnih primjera iz raznih lokaliteta u kojima se spominje ime Dardanus (VULIĆ 1925: 70–71, 90 ss; PAPAZOGLU 1964: 71; 1969: 187), iz čega se vidi da je spomenuti Jacint bio Grk (CIL VI 6346), a naziva se Dardanac; zatim *Messia Dardana quasillaria* (ropkinja Mesia, zvana Dardana; CIL VI 6346), odnosno *M. Cocceius Mesicus* (CIL III 3546), tj. Mezanin s keltskim imenom roditelja (HOLDER I 1056) ili pak *Dardanus Aurelius Poetinia(nus)* (CIL VI 32559) itd.

Ne može se prijeći ni preko činjenice da svi ovi natpisi potječu iz kraja 2. st., zapravo iz 195. god. Uglavnom je riječ o otpuštenim, odnosno isluženim vojnicima čija se imena nalaze na Viminacijskom spisu. Oni su mogli biti regrutirani iz raznih krajeva, pogotovo kada se zna da su uglavnom pripadali VII. Claud. legiji. Svi ovi isluženi vojnici mogli su se nastaniti u Dardaniji i mogli su donekle izmijeniti strukturalni odnos stanovništva nekog mjesta, ali se na osnovi toga ne može dokazati i razriješiti čitava složena etnička problematika dardanskog teritorija i njegovih stanovnika.

Ako se još doda da se u fondu ovog epigrafskog materijala nalaze i imena rudarskih naselja u kojima su, pored domaćeg stanovništva, živjeli i stranci, zatim i onih krajeva koji su bili izvan dardanskog administrativnog teritorija u rimsko doba (a pokazalo se da se takvim materijalom umnogome poslužio i G. G. Mateescu), onda se jasno vidi sva slabost zaključaka koji proizlaze iz tog materijala.

Međutim, ukaže li se na činjenicu da I. i II. oblast, tj. zapadno područje Dardanije, karakterizira sasvim čista ilirska onomastika, bilo da je riječ o antroponimiji ili toponimiji u odnosu na III. i IV. oblast, tj. istočno područje dardanskog teritorija na kojem se, pored ilirske onomastike i toponomastike, vidi prisutnost tračkog elementa (svakako ovdje treba uzeti u obzir one najistočnije predjele Dardanije, gdje je simbioza dvaju različitih etničkih elemenata sasvim normalna pojava te prisutnost općih i karakterističnih ilirskih imena ne samo za Dardaniju, nego i za srednje i južno – KATIČIĆ 1962: 95–120; 1963: 255–292; 1964: 22–23; PAPAZOGLU 1964: 49–68; 1965: 164; 1969: 173–184), onda se jasno vidi da se jezični materijal dardanskog teritorija ne može odvojiti od općeg ilirskog. To se može shvatiti jedino tako da su sami Dardanci etnički ilirskog podrijetla, a zbog svog specifičnog geografskog položaja mogli su se u izvjesnim oblicima društvenog i političkog života diferencirati od srodnih Ilira.

Ova se međusobna različitost, i to s lingvističkog aspekta, u posljednje vrijeme sve više i uočava i napušta tradicionalno mišljenje o jednom jedinstvenom govornom jeziku na širokom području od rijeke Po u Italiji do Makedonije i Dunava na istoku. Tako se dolazi do određenih jezičnih cjelina. Njihove međusobne povezanosti utvrđuju se na ilirskom području.⁸¹

H. Krahe, proučavajući hidronimiju Europe, došao je do zaključka o postojanju jednog staroeuropskog jezika »*koji ne bijaše još svrstan u kasnije pojedinačne jezike, sam nije zajamčen starom hidronimijom, nego dopunski po čitavom nizu zajedničkih karakteristika gramatike i mnoštva riječi.*«⁸²

81 KATIČIĆ 1962: 95–120; 1963: 255–292; 1964: 9–58; KRAHE 1950: 3; 1954; 1964: 201–212; UNTERMANN 1951; RENDIĆ-MIOČEVIĆ 1989: 711–728.

82 »... *das noch nicht in die späteren Einzelsprachen gegliedert war, dies wird nicht allein durch die alte Hydronymie gewährleistet, sondern zusätzlich durch eine*

Ova konstatacija je vrlo značajna, jer baca sasvim novu svjetlost na određene sličnosti i identičnosti jezičnog materijala ne samo dardanskog teritorija, nego i Balkanskog poluotoka, koji je »kao najveći dio evropskih zemalja, jedan predio sa mnogim ostatcima i potomcima stare hidronimije«, a koji »bijaše, tako reći, na isti način jednoć jedna staroevropska provincija.«⁸³ Osim toga, nije suvišno istaknuti činjenicu da je i sam karakter tračkog jezika još nejasan.⁸⁴

Prema tome, pri upotrebi lingvističkog materijala mora se imati u vidu subzistentnost paleobalkanskog supstrata koji je rasprostranjen na čitavom mediteranskom bazenu, a čija je prisutnost posvjedočena posvuda, pa i na Balkanskom poluotoku, s čijim su se etničkim elementom Iliri-Dardanci asimilirali, ili su ih dijelom potisnuli.

O postojanju ovog paleobalkanskog etničkog supstrata govori i podatak Agatarhida Knidskog, koji kaže da su Dardanci imali preko tisuću duloja, slično Ardijejcima koji su imali i po tri tisuće prospelita (Ath. VI.272 d; IV.271 e).

Jedna od osnovnih komponenata ovog paleobalkanskog – mediteranskog etničkog elementa bila je veselost, razdraganost, pjesma i muzika koje su prema Strabonu bile popratne pojave i kod Dardanaca (Str. VII.5.7).

Zaključak se sam po sebi nameće: Dardanci su ilirskog etničkog podrijetla⁸⁵ s izrazitim paleobalkanskim etnokulturnim elementom s određenom primjesom tračkog elementa u krajnim istočnim predjelima svoga teritorija.

Drugim riječima, na osnovi proučavanja arheološkog materijala i pisanih izvora, može se zaključiti da su Dardanci nastali kao rezultat etnogenetskih procesa u kojima se prepoznaju elementi supstrata mediteranskog karaktera, odnosno Pelazga, adstrata kao odraza kontaktnih zona i superstrata kao odraz novih kulturnih fenomena koje su omogućavale prirodne komunikacije u određenim povijesnim trenucima. Pa iako sve to odražava njihovu individualnost i izdiferenciranost u odnosu na ostala ilirska plemena, njihova ilirska etnička pripadnost je nepobitna (MIRDITA 1991: 101–110). Njihov jezik sačuvao se sve do kasne antike i on se uključuje u ilirsku jezičnu grupu (KATIČIĆ 1980:114; 1976: 181)

ganze Reihe von gemeinsamen Merkmalen der Grammatik und des Wortschatzes« (KRAHE 1964: 210).

83 »Die nordwestliche Balkanhalbinsel war also mit anderen Worten wie die meisten Länder Europas ein Gebiet mit vielen Resten und Nachkommen der alten Hydronymie war sozusagen ebenfalls einmal eine alteuropäische Provinz.« (KRAHE 1964: 209)

84 D. Detschew smatra, da je trački jedan etruskoidni jezik usko srodan s predgrčkim koji je indoeuropeiziran pod utjecajem skitskih Iranaca (DETSCHEW 1960: 147–213). Suprotno ovom mišljenju V.I. Georgijev smatra, da

u tračkom postoji nehomogenost i različitost, iako srodnih jezika (GEORGIEV 1957).

85 »Pojave u vreme Rimskog Carstva u oblasti Dardanije, a u vezi s načinom sahranjivanja, posebno pojave koje su konstatovane u Maloj Kopašnici kod Leskovca, dakle u srcu Dardanije, ukazuju na nesumnjive ilirske običaje.« (GARAŠANIN, M. II/1973: 490; 1971: 18, 28.). Zanimljivo je istaknuti da je M. Garašanin, a s njime i ostali srpski arheolozi, nakon ustavnih promjena 1974. god., kada Kosovo postaje politički i pravni neovisni subjekt u Federaciji bivše Jugoslavije, postao pobornik teorije da su Dardanci dako-mezijskog podrijetla (GARAŠANIN, M. 1976:197–205, osobito 203).

BIBLIOGRAFIJA

KRATICE

- AASJE – *Arhiv za arbanasku starinu, jezik i etnologiju. Seminar za Arbanasku filologiju*. Beograd (Reprint. Prishtinë, 1969/1971)
- ABKiM – ATKM – 1998 – *Arheološko blago Kosova i Metohije od neolita do ranog srednjeg veka, I–II – The Archaeological Treasures of Kosovo and Metohija from Neolithic to the Early Middle Ages, I–II*. Beograd – Muzej u Prištini, 1998: SANU.
- ACTES II. – *Actes du premier Congrès international des études balkaniques et sud-est européennes, II*. Sofia, 26. 8.–1.9. 1966. *Editions de l'Académie Bulgare des Sciences* (Sofia), 1969.
- ANUBH – Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine.
- BE – *Balkansko ezikoznanie*. B'lgarska Akademija na naukite. Otdelenie za ezikoznanie, literaturoznanie i iskustvoznanie. (Sofija)
- DITK – *Dritter internationaler thrakologischer Kongress zu Ehren W. Tomascheks. 2.–6. Juni 1980 Wien*. Bd. I–II. Bulgarisches Forschungsinstitut in Österreich Verein »Freunde des Hauses Wittgenstein«: Institut für Thrakologie an der bulgarischen Akademie der Wissenschaften.. Sofia, 1984: Staatlicher Verlag SWJAT.
- GMK – *Glasnik muzeja Kosova*. (Priština)
- GMKM – *Glasnik muzeja Kosova i Metohije*. (Priština)
- GS – MS – *Gospodari srebra. Gvozdeno doba na tlu Srbije – Masters of Silver. The Iron Age in Serbia*. Narodni muzej Beograd – Vojvođanski muzej Novi Sad – Muzej Kosova Priština. Beograd, 1990.
- GjA – *Gjurmime albanologjike – Albanološka istraživanja*. Fakulteti filozofik. Katedra albanologjike – Instituti Albanologjik. (Prishtinë).
- HAK – AMK – *Harta arkeologjike e Kosovës I – The Archaeological Map of Kosova I*. Akademia e shkencave dhe e arteve e Kosovës – Akademia e shkencave e Shqipërisë. Muzeu i Kosovës, Prishtinë – Instituti i arkeologjisë. Tiranë – Prishtinë, 2006.
- IA – Iliri i Albanci. SANU. *Naučni skupovi*, Knj. 39. *Odeljenje istorijskih nauka*, knj. 10. Beograd, 1988.
- IAS – RENDIĆ-MIOČEVIĆ, D. 1989 – *Iliri i antički svijet. Ilirološke studije. Povijest – arheologija – umjetnost – numizmatika – nomastika*. Split, 1989: »Književni krug.«
- IG – *Istorijski glasnik*. (Beograd)
- ITS – I Iliri – trački simpozijum. Paleobalkanska plemena između Jadranskog i Crnog mora od eneolita do helenističkog doba. ANUBH. *Posebna izdanja*, Knjiga 94, CBI. knj. 14. SANU. Balkanološki institut. *Posebna izdanja*, knjiga 44. Sarajevo – Beograd 1991.
- JIC – *Jugoslavenski istorijski časopis*. (Beograd)
- NZMS – *Naučni zbornik Matice srpske*. (Novi Sad)
- RESEE – *Revue des études sud-est européennes*. Académie des sciences sociales et politiques. Institut d'études sud-est Européennes. (Bucarest)

RLVG – Reallexikon der Vorgeschichte unter Mitwirkung zahlreicher Fachgelehrter. Hgg. von Max EBERT. Berlin, 1924. I. Band, Ie. Lief.: Walter de Gruyter & Co.,

SB – Studia balcanica. V. L'ethnogenèse des peuples balkaniques. Sofia, 1971: B'lgarska akademije na naukite..

Simpozijum I – Simpozijum o teritorijalnom i hronološkom razgraničenju Ilira u praistorijsko doba održan 15 i 16 maja 1964. u Sarajevu. PoslzdCBI, 1, 1964.

Simpozijum II – Simpozijum o Ilirima u antičko doba održan 10. i 12. maja 1966. u Sarajevu. PoslzdCBI, 2, 1967.

SKZ – Srpska književna zadruga.

LITERARNI IZVORI

Ael. – *Claudii Aeliani De animalium natura libri XVII, Varia Historia, epistulae, fragmenta* (ed. R. Hercher). Vol. I – II, Leipzig: Teubner, 1864–1866.

[Apollod.] *Bibl. – Apollodori Bibliotheca. Mytographi Graeci, I.* (ed. R. Wagner). Leipzig: Teubner, 1926².

App.– *Appiani Historia Romana* (ed. L. Mendelsohn). Vol. I – II, Leipzig: Teubner, 1878–1905.

Ath.– *Athenaei Naucratae Dipnosophistarum libri XV* (ed. G. Kaibel). Vol. I – II, Leipzig, 1923.

Caes. *BC – C. Iulii Caesaris Commentarii cum A. Hirtii aliorumque supplementis* (ed. B. Kübler). Vol. II: *Commentarii de bello civili.* Leipzig, 1904.

Cass. Dio – *Cassii Dionis Cocciiani Historia Romana* (ed. primam curavit L. Dindorf, recognovit I. Melber). Vol. I – III. Leipzig, 1890 – 1928.

Cic. – *M. Tulli Ciceronis scripta quae mansuerunt omnia* (ed. C.F.W. Müller). 1898.

D. S. – *Diodori Bibliotheca Historica* (ed. primam curavit I. Becker, alteram L. Dindorf recognovit F. Vogel (Vol. I – II) et C.Th. Fischer (Vol. IV – V)). Leipzig: Teubner, 1888 – 1906.

GGM – *Geographi graeci minores, I.* Paris, 1855.

Hdt. – *Herodoti historiarum libri IX* (ed. H.R. Dietsch., ed. altera curavit H. Kallenberg). Vol. I – II. Leipzig: Teubner, 1887–1901.

HN – *C. Plini Secundi Naturalis Historiae* (ed. C. Mayhoff). Vol. I – III. Leipzig: Teubner, 1892 – 1909.

Liv. – *Titi Livi Ab urbe condita libri* (ed. W. Weisenborn – M. Mueller). Leipzig: Teubner, 1884. – 1906.

Mantissa Prov. – *Mantissa proverbiorum. Paroemiographi Graeci* (ed. v. Leutsch), 1871.

Nic. Damasc. – *Nicolai Damascensi fragmenta. Historici Graeci Minores* (ed. L. Dindorf). Vol. I. Leipzig: Teubner, 1870.

Paradox Vat. – *Rerum naturalium scriptores Graeci, I* (ed. O. Keller). 1877.

Polyb. – *Polybii Historiae* (ed. L. Dindorf), Vol. I.–V. Leipzig: Teubner, 1882 – 1924.

Pomp. Mel. – *Pomponii Melae De chorographia libri tres* (ed. C. Frick), Leipzig: Teubner, 1880.

Ps. Scyl. – *Pseudo-Scylacis Cariandensis Periplus* (vidi GGM I).

- Ptol. *Geog.* – *Claudii Ptolemaei Geographia* (ed. C. Müller). Vol. I. Paris, 1883.
- Solin. – *Julii Solini Collectanea rerum memorabilium* (ed. Th. Mommsen). Berlin 1895.²
- Steph. Byz. – *Stephani Byzantini De urbibus et populis quem primus Thomas de Pinedo Lusitanus*. Amsterdam: Jacob de Jonge, 1678.
- Str. – *Strabonis Geographica* (recognovit Augustus Meinecke). Vol. I – III. Leipzig: Teubner, 1915. – 1925.
- Zon. – *Joannis Zonarae Epitomae Historiarum* (ed. L. Dindorf). Vol. I – VI. Leipzig: Teubner, 1868. – 1875.

LITERATURA

- BARIĆ, H. 1925 – N. Jokl, Albaner in: RLVG., 1924, S. 84 – 94. AASJE II (1924) Beograd, 1925.: 151–161.
- BARTHOLOMAE, Ch. 1904 – *Altiranisches Wörterbuch*. Strassburg, 1904.
- BENAC, A.
- 1962. Studien zur Stein und Kupferzeit in nordwestlichen Balkan. *BRGK*, 42/1962:1–170.
  - 1964. *Studije o kamenom i bakarnom dobu u sjeverozapadnom Balkanu*. Sarajevo, 1964.
  - 1964 a. Prediliri, Protoiliri i Prailiri. *Simpozijum*, 1/1964: 59–94.
  - 1967. O učešću Ilira u Egejskoj seobi. *ARR*, 4–5/1967: 319–336.
  - 1987. O etničkim zajednicama starijeg željeznog doba u Jugoslaviji. *PJZ*, 5, 1987: 737–802.
- BUDIMIR, M.
- 1937. O etničkom odnosu Dardanaca prema Ilirima. *JiČ*, 3/1937: 1–29.
  - 1950. *Grci i Pelasti*. Beograd, 1950.
  - 1952. Iliri i Prailiri (De Illyriis et Protoillyriis). *VAHD*, 53/1950–1951 (1952): 7–12.
  - 1953. Ilirski problemi i leksička grupa *teuta*. *VAHD*, 55/1953: 3–36.
  - 1965. Mesto arbanaškog u krugu indoevropskih jezika. *GjA*, 2/1965: 5–13.
- BUNGURI, A. 2006 – Pellgu i Drinit të Bardhë në prehistori – Drini i Bardhë in Prehistory. *HAK I-AMK*, 1, 2006: 30–39, 46–53.
- CEKA, H. 1972 – *Questions de numismatique illyrienne*. Tirana, 1972: Université d'Etat de Tirana. Institut d'histoire.
- ČERŠKOV, E. 1969 – *Rimljani na Kosovu i Metohiji*. Beograd, 1969.
- ČOVIĆ, B.
- 1963. Pogrebni običaji praistorijskih stanovnika glasinackog područja. *GZM*, N.S., 8/1963: 41–46.
  - 1964. Osnovne karakteristike materijalne kulture Ilira na njihovom Centralnom području. *Simpozijum*, 1/1964: 95–134.
  - 1966. Mlađi praistorijski period. *Kulturna istorija Bosne i Hercegovine*. Sarajevo, 1966.
  - 1967. O izvorima za istoriju Autarijata. *GodCBI*, 5/3, 1967: 103–122.
  - 1991. – Die Bronzezeit im »illyrischen« Raum und das Problem der ethnischen Zuschreibung archäologischer Funde. *ITS*, 1/1991: 57–71.
- DEGMEDŽIĆ, I. 1967 – Sjeverna i istočna granica Ilira. *Simpozijum*, 2/1967: 55–61.
- DETSCHER, D. 1960 – Charakteristik der thrakischen Sprache. *BE*, 2/1960: 147–213.
- DETSCHER, D. 1976 – Die thrakischen Sprachreste. 2. Auflage mit Bibliographie 1955 – 1974 von Živka VELKOVA. *Schriften der Balkankommission. Linguistische Abteilung* (Wien), 14, 1976.

- DABINOVIĆ, A. 1940 – *Otkad postoji kmetstvo*. Zagreb, 1940.
- DOBIAŠ, J. 1929. – *Studie k Appianivě knize illiriskě*. Praha, 1929.
- DROYSEN J.G. 1878 – *Geschichte des Hellenismus*, III/2. Gotha, 1878.
- DROYSEN J.G. 1893 – Das dardanische Fürstentum. *Kleine Schriften zur alten Geschichte* (Leipzig), I, 1893.
- DURIDANOV, I. 1969 – *Thrakisch-dakische Studien. Erster Teil. Die thrakisch – und dakisch – baltischen Sprachbeziehungen*. Sofia, 1969.
- ĐURIĆ-SLAVKOVIĆ, N. 1964 – Ilirski tumuli kod Suve Reke. *GMKM*, 9/1964: 537–555.
- ĐURIĆ-SLAVKOVIĆ, N. 1970. – Gradina kod Belačevca. *GMK*, 10/1970: 281–303.
- EVANS, A.J. 1885 – *Antiquarian Researches in Illyricum*, IV. Westminster, 1885.
- GALOVIĆ, R. 1958–1959 – Praistorisko naselje Jelenac kod Aleksinca. *ZRNM*, 2/1958–1959: 329–396.
- GALOVIĆ, R. 1959–1960. – Halštatski depo iz Janjeva. *GMKM*, 4–5/1959–1960: 255–269.
- GARAŠANIN, D.
- 1958–1959. Ostava iz Janjeva na Kosovu. Studije iz metalnog doba Srbije IV. *Starinar*, N.S. 9–10/1958–1959: 37–42.
  - 1958–1959a. Iskopavanja tumula u Medveđi kod Lebana. *Starinar*, N.S., 9–10/1958–1959: 263–266.
  - 1969. Les Illyriens dans la région Morava-Vardar à la lumière des nouvelles fouilles archéologiques. *Actes*, 2/1969: 289–295.
- GARAŠANIN, M.
- 1951. Jedna skica hronologije metalnog doba Srbije. *IG*, 3–10/1951:45–69.
  - 1954–1955. Razmatranje o makedonskom halštatu. *Starinar*, N.S., 5–6/1954–1955: 29–91.
  - 1957. Ka jezičkoj pripadnosti neolitskog prastanovništva Balkana. *GZM*, N.S., 12/1957: 201–216.
  - 1957a. Ka problematici kasnog latena u donjem Podunavlju. *NZMS*, 18/1957: 78–102.
  - 1958. Neolithikum und Bronzezeit in Serbien und Makedonien. *BRGK*, 39/1958: 1–130.
  - 1958a. Contribution à la connaissance de la civilisation des Dardaniens à l'époque de La Tène. *ŽA*, 8/1958: 121–128.
  - 1962. Brzi Brod, Niš – Naselje bronzanog doba. *AP*, 4/1962: 57–61.
  - 1964. Ka hronološkom sistemu gvozdenog doba u Srbiji i Makedoniji. *ZFF*, 8–1/1964: 39–47.
  - 1964a. Istočna granica Ilira prema arheološkim spomenicima. *Simpozijum*, 1/1964: 135–175.
  - 1971. *Praistorijske kulture Pomoravlja i istočne Srbije. Katalog izložbe septembra 1971*. Narodni muzej Niš. Niš, 1971.
  - 1973. *Praistorija na tlu SR Srbije*, I – II. Beograd, 1973: SKZ.
  - 1976. L'ethnogenèse des peuples paléobalkaniques. *RESEE*, 14– 2/1976: 197–205.
  - 1983. – Grupa Donja Brnjica – Gornja Stražava. *PJZ*, 4, 1983: 773–785.
  - 1983a. Razvijeno bronzano doba i prelazni period (Gvozdeno doba I) Makedonije. *PJZ*, 4, 1983: 786–798.
  - 1983b. Bronzano doba na Kosovu. *PJZ*, 4, 1983: 754–785.
  - 1984. Zur ethnischen Zugehörigkeit der bronzezeitlichen Bevölkerung im serbischen Morava-Gebiet. *DITK*, 1/1984: 182– 5.
  - 1988. Nastanak i poreklo Ilira. *IA*, 1988: 9–144.

- 1991. Problemes de l'ethnogenèse des peuples paléobalkaniques (Régions centrales et occidentales de la Péninsule). *ITS*, 1991: 9–32.
- GARAŠANIN, M. – D. GARAŠANIN 1951 – *Arheološka nalazišta u Srbiji*. Beograd, 1951.
- 1956. Neue Hügelgräberforschung in West Serbien. *AI*, 2/1956: 11–18.
- 1958. O problemu ranog bronzanog doba u zapadnoj Srbiji i Bosni. *GZM*, N.S. XIII/1958: 5–19.
- 1959. – Arheološka iskopavanja u selu Radanju »Krivi Dol«. *Zbornik na Štipskiot naroden muzej* (Štip), 1/1958–1959; 1959: 9–60.
- GAVELLA, B. 1965 – O ilirskom supstratu na Balkanu. *GodiCBI*, 3/1 /1965: 143–161.
- GEORGIEV, V.I.
- 1958. *Isledovanija po sravnitelno -istoričeskomu jazikoznaniju*. Moskva, 1958.
- 1966. – *Introduzione alla storia delle lingue indoeuropee*.² Roma, 1966: Edizioni dell'Ateneo. Incunabula Graeca. Vol. IX. (Centrodidi studi Micenei).
- 1968. *V'prosi na b'lgarskata etimologija*. Sofija, 1968.
- 1971. L'ethnogenèse de la Péninsule balkanique d'après les données linguistique. *SB*, 5/1971: 155–170.
- 1977. *Trakite i tehniyat jezik*. Sofija, 1977.
- 1982. L'état actuel de linguistique thrace. *Thrace et Dace. Le monde thrace IIe Congrès international de thracologie. (Bucarest 1976) Volume sélectif*. Editrice –NAGARD. Paris – Roma–Montreal–Pelham N.Y., 1982: 24.–27.
- GLIŠIĆ, J. 1961 – Pojava ranih bronzanodopskih kultura na Kosovu. *GMKM*, 6/1961: 133–144.
- HOLDER, A. 1896–1904. – *Altceltischer Sprachschatz*, I–III. Leipzig, 1896–1904.
- HROZNY, B. 1974 – *Histoire de l'Asie antérieur de l'Inde et de la Crète*. Paris, 1947.
- JEVTIĆ, M. 1990. – Starije gvozdeno doba u zapadnoj Srbiji i Metohiji. *GS – MS*, 1990: 51–59.
- JOKL, N. 1924 – Albaner. *RLVG*, 1/1924: 84–94.
- JORDANOV, K. 1984. – Les ethnonymes »Gètes« et »Daces«. *DITK*, 2/1984: 180–183.
- KACAROV, G. 1922. – *Car Filip II Makedonski*. Sofija, 1922.
- KATIČIĆ, R.
- 1961. Problemi proučavanja ilirskog jezika. *Književnik* (Zagreb), 3,1/1961, 19: 38–54.
- 1962. Die illyrischen Personennamen in ihrem südöstlichen Verbreitungsgebiet, 12–1/1962: 95–120.
- 1963. Das Mitteldalmatische Namengebiet: *ŽA*, 12/1963, 2: 255–293.
- 1964. Suvremena istraživanja o jeziku starosjedilaca ilirskih provincija. *Simpozijum*, 1/1964: 9.–58.
- 1964 a. Illyrii proprie dicti. *ŽA*, 13–14/1964: 87–97.
- 1965. Zur Frage der keltischen und pannonischen Namengebiet im römischen Dalmatien. *GodiCBI*, 3,1/1965: 53–76.
- 1966. Nochmals Illyrii proprie dicti. *ŽA*, 16/1966: 241–244.
- 1967. – Recenzija: »Giacomo Devoto, Origini Indoeuropee«. *Filologija*, 5/1967:206: JAZU, Odijel za filologiju).
- 1968. Liburner, Pannonier und Illyrier. Studien zur Sprachwissenschaft und Kulturkunde Gedenkschrift für Wilhelm Brandenstein (1898–1967)92. *Innsbrucker Beiträge zur Kulturwissenschaft* (Innsbruck) 14/1968: 363–368.

- 1976. *Ancient Languages of the Balkans*, I. Hague–Paris, 1976: Mouton.
- 1980. Die Balkanprovinzen. Die Sprachen im römischen Kaiserzeit. Kolloquium vom 8. bis 10. April 1974. *Beihefte der Bonner Jahrbücher* Köln – Bonn, 40/1980: 103–120.

KRAHE, H.

- 1925. *Die alten balkanillyrischen geographischen Namen*. Heidelberg, 1925.
- 1929. *Lexikon atillyrischer Personennamen*. Heidelberg, 1929.
- 1950. Das Venetische. Seine Stellung im Kreise der verwandten Sprache. Heidelberg, 1950 (= *Sitzungsberichte der Heidelberger Akad. d. Wiss., Phil. -hist. Kl., Jg. 1950*, 3).
- 1954. Sprache und Vorzeit. *Europäische Vorgeschichte nach dem Zeugnis der Sprache*. Heidelberg, 1954.
- 1955. – *Die Sprache der Illyrier. Erster Teil: Die Quellen*. Wiesbaden, 1955: Otto Harrassowitz.
- 1964–1965. Vom illyrischen zum Alteuropäischen. *Indogermanische Forschungen* (Berlin), 69/1964–1965: 201–212.

KRETSCHMER, P. 1896 – *Einleitung in die Geschichte der griechischen Sprache*. Göttingen, 1896.

KRETSCHMER, P. 1953 – Die Leleger und die ostmediterrane Urbevölkerung. *Glotta* 32/1953: 168. ss.

KRSTIĆ, D. 1962- Gornja Stražava kod Prokuplja. *AP*, 4/1962: 62–65.

LUCI, K.

- 1997. Relations between Kosova and Macedonia During the Bronze Age. *Macedonia and the Neighbouring Regions from 3 – rd to 1-st millenium B.C*. Struga, 1997: 92–97.
- 1998. – The Bronze Age. *ABKM-ATKM from the Neolithic to the Early Middle Age*. Beograd, 1998: 117–145.
- 1998 a. Hronološki položaj nekropole Donja Brnjica na osnovu metalnih nalaza. *Simposium Rad Dragoslava Srejića, (Kragujevac 27 – 29 novembar 1997)*. Kragujevac, 1998: 15–168, Tab. 1–18.
- 2001. Dating the Donja Brnjica based on metal finds. *The Struma – Strymon River Valley in Prehistory*, Vol. 2, 2001: 361–371.

MALTEN, R. 1931 – Aineias. *Archiv für Religionsgeschichte*, 29/1931: 33 ss.

MATEESCU, G.G. 1923 – I Traci nelle epigrafi di Roma. *EPHDR*, 1/1923: 57–288.

MAYER, A. 1957 – Die Sprache der alten Illyrier. Band I. Einleitung Wörterbuch der illyrischen Sprachreste. *Österreichische Akademie der Wissenschaften Philosophisch – historische Klasse. Schriften der Balkankommission. Linguistische Abteilung* (Wien), 15, 1957.

MIKULČIĆ, I. 1966 – *Pelagonija u svetlosti arheoloških spomenika od Egejske seobe do Augusta*. Skopje, 1966.

MILOJČIĆ, V. 1948–1949 – Die dorische Wanderungen im Lichte der vorgeschichtlichen Funde. *AA*, 63–64/1948–49: 12–35.

MIRDITA, Z.

- 1981. Antroponimia e Dardanisë në kohën Romake [Die Anthroponymie Dardaniens zue Römerzeit]. *Rilindja* (Prishtinë), 1981.
- 1991. Encore une fois sur le probleme d’ethnogenèse des Dardaniens. *ITS*, 1991: 101–110.
- 2007. *Religija i kultovi Dardanaca i Dardanije u antici*, Zagreb, 2007: Hrvatski institut za povijest.

MÓCSY, A. 1959 – *Die Bevölkerung von Pannonien bis zu den Markomanenkrieg*. Budapest, 1959.

- NEUSTUPNI, J. 1960 – *Praistorija čovječanstva*. Sarajevo, 1960.
- NOVAK, G. 1929–1969 – La nazionalità dei Dardani. *AASJ*, 4/1929–1969:72–89.
- NOVAK, G. 1951 – *Vinko Pribojević. O podrijetlu i zgodama Slavena*. Zagreb, 1951.
- OŠTIR, K. 1921 – *Beiträge zur alarodischen Sprachwissenschaft*. Wien–Leipzig, 1921.
- PAJAKOWSKI, W. 1981 – ILIROWIE Ἰλλυροὶ – ILLYRI PROPRIE DICTI. Siedzby i historia. Próba rekonstrukcji. *Universitet im Adam Mickiewicz w Poznaniu. Seria historia* nr. 87. Poznan, 1981.
- PAPAZOGLU, F.
- 1964. Dardanska onomastika. *ZFF*, 8–1/1964: 49–75.
  - 1965. Les origines et la destinée de l'Etat Illyrien. *Historia*, 14–2/1965:143–179.
  - 1967. Poreklo i razvoj ilirske države. *GodCBI*, 5/1967: 123–144.
  - 1969. Srednjobalkanska plemena u predrimsko doba. *ANBH*, Djela knjiga, 30, *CBI*. knj. 1, Sarajevo, 1969.
  - 1974. Quelques noms »Thraces« en Illyrie. *GodCBI*, 12–10/1974: 59–73.
  - 1979. Structures ethniques et sociales dans les régions centrales des Balkans à la lumière des études onomastiques. *Actes du VIIe Congrès international d'épigraphie grecque et latine (1977)*. Bucarest, 1979: 157–161.
  - 1988. – Ilirska i dardanska kraljevina. Poreklo i razvoj, struktura, helenizacija romanizacija (Les royaumes d'Illyrie et de Dardanie. Origines et développement, structure, hellénisation et romanisation, I. *IA*, 1988: 145–199.
- PATSCH, C. 1907 – Thrakische Spuren an der Adria. *JÖAI*, 10/1907: 169–173.
- POGHIRC, C. 1971 – Reflexions sur les problèmes du daco-moesien. *SB*, 1971: 171–177.
- PISANI, V. 1964 – Les origines de la langue albanaise – Questions de principes et de méthode. *SA*, 1/1964: 61–68.
- RENDIĆ-MIOČEVIĆ, D.
- 1989. Iliri u natpisima grčkih kolonija u Dalmaciji. *IAS*, 1989: 155–180.
  - 1989a. Ilirska onomastika na latinskim natpisima Dalmacije. I. Ilirska imena u krugu indoevropske onomastike. *IAS*, 1989: 623–674.
  - 1989b. Illyrica. O problemu ilirske onomastičke formule u rimsko doba. *IAS*, 1989: 675–690.
  - 1989c. Onomastička pitanja s teritorija ilirskih Delmata. *IAS*, 1989: 691–709.
  - 1989d. Onomastičke studije s teritorija Liburna (Prilozi ilirskoj onomastici). *IAS*, 1989: 711–728.
  - 1989 e. Ilirske onomastičke studije, I. Porodična i rodovska imena u onomastici balkanskih Ilira. *IAS*, 1989: 769–776.
  - 1989 f. Ilirske onomastičke studije. VII. Imena Firmus, Valens, Maximus u procesu romanizacije ilirskog onomastika. *IAS*, 1989: 777–784.
- ROBERT, F. 1939 – *Thymélè*. Paris, 1939.
- RUSSU, I. I. 1969 – Ilirii, Istoria – limba și onomastica – romanizarea. *Biblioteca Istorică*, 17. București, 1969.
- SAHRANJIVANJE kod Ilira 1979 – Sahrnjivanje kod Ilira, održan 10–12 maja 1976. SANU. Balkanološki institut. *Naučni skupovi knj. VIII. Odeljenje istorijskih nauka, knj. 2*. Beograd, 1979.
- SREJOVIĆ, D. 1959–1960. – Praistorijska nekropola u Donjoj Brnjici. *GMKM*, 4–5/1959–1960: 83–136.

- SREJOVIĆ, D. 1973 – Karagač and the Problem of the ethnogenesis of the Dardanians. *Balkanica*, 4/1973: 39–82.
- SUIĆ, M.
– 1953. Gdje se nalazilo jezero iz 24. pogl. Pseudo Skilakova Peripla? – De situ magni locus Naroniani in Anonymi (vulgo Scylacis) Periplo. *GZM*, N.S., 8/1953: 111–129.
– 1955. Istočna jadranska obala u Pseudo Skilakovu Periplu. *Rad JAZU*, 306, 1955: 121–158.
– 1967. Zapadne granice Ilira u svjetlu historijskih izvora. *Simpozijum*, 2/1967: 33–53.
– 1975. Illyrii proprie dicti. *GodCBI*, 12/1975: 179–196.
- SCHACHERMAYER, F. 1955 – *Die ältesten Kulturen Griechenlandes*. Stuttgart, 1955.
- SCHÜTT, C. 1910 – *Untersuchungen zur Geschichte der alten Illyrier*. Breslau, 1910.
- TASIĆ, N. 1998 – Gvozdeno doba – The Iron Age. *ABKiM – ATKM*, 1998: 152–225.
- TASIĆ, N. 1990 – Značaj Paraćin kulture u razvoju bronzanog i gvođenog doba centralne i južne Srbije. *Starinar*, N.S., 40–41/1990: 125 ss.
- TASIĆ, N. – E. TOMIĆ 1987 – Arheološka istraživanja u dolini donjeg toka Zapadne Morave i neki problemi etnogeneze Dardanaca. *GlasnikSAD* (Beograd), 4, 1987.
- TODOROVIĆ, J. – A. SIMOVIĆ 1958–1959 – Praistoriska nekropola u selu Rutevcu kod Aleksinca. *Starinar*, N.S., 9–10/1958–1959: 267–272.
- TOMASCHEK, W. 1893/1980 – Die alten Thraker. Eine ethnologische Untersuchung. Unveränderte Nachdruck aus: *Sitzungsberichte der Philosophisch-historischen Klasse der kaiserlichen Akademie der Wissenschaften* (Wien), 130, Band II; 131, Band I., 1893 (Reprint 1980.)
- UNTERMANN, J. 1951 – *Die venetischen Personennamen*. Wiesbaden, 1951.
- VASIĆ, R.
– 1987. Oblast istočnog Kosova, Južne Srbije i Severne Makedonije. *PJZ*, 5, 1987: 673–689.
– 1990. Starije gvozdeno doba u južnom Pomoravlju i na Kosovu. *GS-MS*, 1990: 61–65.
– 1991. Cultural Groups of the Early Iron in the West and Central Balkans and Possibilities of their Ethnical Identification. *ITS*, 1991: 73–82.
- VULIĆ, N.
– 1922. Die Ortsnamenkunde in der Urgeschichte. *WPZ*, 9/1922: 81 ss.
– 1925. Dardanci. *GlasSKA*, 114, 1925: 90.
– 1926. – Kelti u našoj zemlji. *GlasSKA*, 121, 1926: 73–89.
– 1926a. Les Celtes dans le Nord de la Péninsule balkanique. *Musée belge*, 30/1926: 231–243.
– 1926b. Narodnost Peonaca. *GlasSKA*, 121, 1926: 1–20.
– 1926c. La nationalité des Peoniens. *Musée belge*, 30/1926: 107–117.
– 1932. – La nationalité des Dardaniens. *Actes du III congrès d'études Byzantines*. Athènes, 1932: 162–164.
– 1933. – Dardanci. *GlasSKA*, 155, 1933: 63–76.
– 1934. Narodnost cara Justinijana. *GlasSKA*, 160, 1934: 77ss.
– 1935. L'origine ethnique de l'empereur Justinien. *Actes du IVe Congrès international des études byzantines* (=Bulletin de l'Institut archéologique bulgare, 9/1935). Sofia, 1935: 400 ff.
- VULPE, R. 1925 – Gli Illiri dell'Italia imperiale romana. *EPHDR*, 2/1925: 129–258.
- WALDE, A. – J. POKORNY 1930 – *Vergleichendes Wörterbuch der indogermanischen Sprachen*, I. Berlin–Leipzig, 1930.
- ZIPPEL, G. 1877 – *Die römische Herrschaft in Illyrien bis auf Augustus*. Leipzig, 1877.

SUMMARY

ON THE PROBLEM OF THE ETHNIC ORIGIN OF THE DARDANIANS

The author discusses different theories of the ethnic origin of the Dardanians, such as the Mediterranean theory (Grga Novak), Thracian (K. Patsch, G.G. Mateescu, R. Vulpe), theory of the Illyrization of the Dardanians (F. Papazoglu, M. Garašanin and others), Daco-Moesian (Vi. I. Georgiev, I. Duridanov, M. Garašanin, A. Benac, C. Poghirc), Illyrian theory (M. Garašanin, Z. Mirdita and others), and other similar hypotheses. Opinions dismissing the ethnic character of the Dardanians are mostly of a linguistic nature, constructing false nations from the aspect of linguistic literature. An example of such constructions are the Daco-Moesians, introduced as an individual nation into the scientific literature by Vi. I. Georgiev, encompassing the Tribali, Dardanians, Moesians. This theory was accepted in the mid-1970s by M. Garašanin and many other archaeologists of former Yugoslavia. Nevertheless, it is important to state that the association of Moesian with Thracian language does not have a real basis in the preserved linguistic remains, and thus the ethnogenesis of the Dardanians cannot be associated with this group.

When considering the »Illyrization« of the Dardanians the author believes that the phenomenon of symbiosis and interaction in every aspect of life is mostly ignored, so one does not speak only of the »Illyrization« of the Dardanians but also on the »Dardanisation« of certain Illyrian tribes.

Considering the archaeological material used in clarifying the question of ethnogenesis of the Dardanians, the author believes that we must take into consideration the phenomenon of the Donja Brnjica – Gornja Stražava cultural complex, appearing in the 11th c. BC. Taking this chronological component into consideration, one is compelled to think of the possible association of the ethnogenesis of the Dardanians with the latest phase of the Aegean migrations.

The author further emphasises that the classical authors mostly wrote of Balkan barbarian tribes and presented them to their contemporaries through judicial and political categories characteristic of the Hellenistic world. Thus various ethnonyms, such as the Autariati, Delmati, Dardanians, Desaretians, Illyrii proprie dicti and others reflect their political organization. But when using the works of classical authors one should rely also on archaeological material, especially when this material conforms to the geographic area of the tribe described by classical authors.

On the basis of the analysis of linguistic and archaeological material, as well as the information provided by classical authors, the author concludes that the Dardanians should be included into the ethno-cultural circle that encompassed the area from Bosnia and south-western Serbia, through Montenegro, to northern Albania. This is Illyrian territory and it encompasses the southern Illyrian tribes. Naturally, one cannot deny a certain variety within the Dardanian nation itself as a consequence of the reflection of the phenomenon of integration and desintegration, which is a factor that was present in the ethnogenesis of other Palaeo-Balkan tribes, and also due to the factor of contact zones, whose influence is reciprocal.

In the context of everything that was said above, the author concludes that the Dardanians originated as a result of ethnogenesis processes in which one can recognize the elements of a Mediterranean substratum – the Pelasgi – and the added stratum reflecting the contact zones, together with a super-stratum reflecting later cultural phenomena that enabled natural communication during certain historical moments. Thus, although all this reflects their individuality and differentiation in relation to other Illyrian tribes, their Illyrian ethnic affiliation is certain.

Rukopis primljen: 16.IV.2008.

Rukopis prihvaćen: 12.V.2008.